

ODBROJAVANJE

1. prizor – 10 lica
2. prizor – 9 lica
3. prizor – 8 lica
4. prizor – 7 lica
5. prizor – 6 lica
6. prizor – 5 lica
7. prizor – 4 lica
8. prizor – 3 lica
9. prizor – 2 lica
10. prizor – jedno lice

Drama se događa u vrijeme današnje.

1. PRIZOR

LICA

10 SVJETSKIH MOĆNIKA / RATNIH ZLOČINACA:

- BOLESNIK BROJ 1.....**1.**
 BOLESNIK BROJ 2 .....**2.**
 BOLESNIK BROJ 3 .....**3.**
 BOLESNIK BROJ 4 .....**4.**
 BOLESNIK BROJ 5 .....**5.**
 BOLESNIK BROJ 6 .....**6.**
 BOLESNIK BROJ 7 .....**7.**
 BOLESNIK BROJ 8 .....**8.**
 BOLESNIK BROJ 9 .....**9.**
 BOLESNIK BROJ 10 .....**10.**

Vrt unutar ludnice... Noć... Mjesečina...

*Skupina od deset bolesnika odjevenih u pidžame ko-
rača u krugovima.*

*Svi nešto mrmrljaju strpljivo kružeći vrtom kao mjese-
čari...*

- 10.:** Tri grada i deset sela.
9.: Dva grada i jedanaest sela.
10.: Tri grada i deset sela.
9.: Dva grada i dvanaest sela.
10.: Tri grada i deset sela.
9.: Dva grada i dvanaest sela.
10.: Dva grada i dvanaest sela i jedna rijeka.
9.: Rijeka?
10.: Rijeka.
9.: Rijeku ti ne dam.
7.: Nedostaje mi vatra. Nedostaje mi krv. Nedostaje mi
prasad.

8. počinje juriti četveronoške.

1.: Još su tu, užareni, crveni oblaci, tako nisko, užasno
tijesno iznad grada, ne smijemo gledati gore, tko poku-
ša oslijepit će, to ja znam, ali ako itko mora pogledati,
to sam ipak ja, samo malo, sad ću ja to srediti, kad je
tako užasno vruće, jako, jako me peče, tu ispod čela,
trljam se, moje ruke, što je s mojim rukama, što se to
ljepi, što se to slijeva dolje, to su ti oblaci, sad ću ja to,
odmah ću ja to, moram samo polako glavu...

- 10.:** Nemaš kud.
9.: Rijeku ti ne dam.

- 10.:** Nemaš kud.
9.: A što će ti ta rijeka?
10.: Tek tako.
9.: To i ja mislim.
10.: Jedna mala rijeka. Jedna više, jedna manje. Imaš
ih dovoljno.
9.: Ali tebi je ne dam.
10.: Rijeka bez mosta je kao znaš tko bez čega...

9. se zamisli...

- 9.:** Dobro. Dva grada. Jedanaest sela. I rijeka.
10.: Može. Dva grada. Jedanaest sela. I rijeka.

8. juri četveronoške.

8.: Ja ne podnosim njihova glupa lica... Stoje oko mene,
ja znam da me mrže... Kimaju svojim bijednim kuglica-
ma... ne usude se ni pisnuti... Svinje proklete... Gledaju
bez daha u moju ruku kad potpisujem... 100... 200...
1000... To je njima uzbuđenje... Kocka... Izlet u zabra-
njeno... A meni... patnja... Mene to sve boli... I cijelo me
tijelo boli... I dok potpisujem, ja mrzim svoju ruku i mrzim
svoje oko koje sve uvijek nadzire... Ali ne mogu pomoći...
Nikome... A najmanje sebi... Moja je muka što volim
ljude... Ja iskreno, djetinjasto, duboko volim sve ljude...
Ali... najviše od svih... najviše od svega... ljubim svoj
narod... I moram ga štiti... A ove svinje koje se valjaju u
svojim udobnim, usmrdenim, zaštićenim jazbinama
nemaju pojma o ljubavi... U njihovim kuglicama nema
mozga, osim za sitne podvale... I dok gledaju moju ruku,
oni već računaju za koliko će prodati moje potpise...

7. prekorači preko njega i počinje cviliti.

- 7.:** Nedostaje mi željezno grožđe nabubrenih ugrušaka
pod prstima...
Nedostaje mi vjetar krikova iz najmračnije komore pre-
stravljenog srca...
Nedostaju mi njihovi pogledi dok im popuštam još jedan
srk života...
Hoćemo li preživjeti ovako zatočeni?
6.: Ne brini, nismo mi tu zauvijek, sve je to samo privre-
meno, jer kako bi to bilo, pa nećemo tu umrijeti, to je
nemoguće, znaš ti tko smo mi, mi se ovdje samo malo
odmaramo, pripremamo se za dalje...
5.: Za što se to pripremamo?
6.: Za izlazak. Za borbu. Za budućnost.
5.: Budućnost je pišalina. Naš je sad najveći problem
opstipacija... Pripremite se bolje za izbacivanje. Za to
se pripremite.

- 6.:** Meni je dobro i neću si sad sve pokvariti.
5.: Pa onda kruži i dalje.
6.: A ti kao ne kružiš?
5.: Kružim jer sam se adaptirao, ali ne tvrdim da se ovim kruženjem pripremam.
6.: Ja volim kružiti.
5.: Sve više i više kružimo. Više ni noću ne odmaramo.
6.: Kruženje nam čuva sjećanja.

4. udari po glavi 3.

- 3.:** Nemaš drugog posla?
4.: Nemoj me dirati, samo me nemoj dirati...
3.: Pa ti si mene.
4.: Hoćeš li na kupanje? Na kratko tuširanje?
3.: Opet se napuhavaš.
4.: S pravom.
3.: Malo sutra.
4.: Tješi se, tješi, glisto.
3.: Moji su svi završili s glistama umjesto očiju, a tvoji se šetaju uokolo.
4.: Tvoji se šetaju i tužakaju. Moji su svi najšutljiviji kosturi.
3.: Bla, bla, bla.

8. još uvijek četveronoške kruži.

- 8.:** Ja to neću potpisati! Neka to netko drugi potpiše! Neću ja! Neka to bude netko drugi! Neka mi netko barem posudi svoju ruku!
3.: Bla, bla, bla. Zašto si ne priznaš što ti je najgore?
4.: Gledati tebe.
3.: Bla, bla, bla. Moji su bili bolji i točka.
4.: Ti me tvoji tuševi uopće ne zanimaju. Uguraš ih unutra, oni se svuku i ti im pušiš plin. Zabava za malu djecu.
3.: Ljubomorna si i točka.
4.: Na što? Svaka domaćica to može, ali moj hokej... Nitko nije preživio moj hokej.
3.: Bla, bla, bla. Baš si opasna.
4.: Željeznim udicama na svoje najdraže... Prava borba za život. Pravi izazov...
3.: Ja sam ih sve jednim jedinim pokretom prsta.
4.: Kad nemaš mašte. Kod mene su se sami. Brat protiv sestre. Tko je bolji?
2.: Najbolje je sve raditi sam. Zabosti sam, stisnuti sam, presjeći sam, to je moć, ništa nije bolje.
5.: Izvedi nas onda van.
6.: Meni je tu dobro.
5.: Odvratno je... jedino nas snovi drže na životu... Ispričat ću vam svoj san...

Svi kruže u tišini, nerazumljivo, prigušeno mrmļajući svaki za sebe.

5.: Ne, neću, neću... Sve ću zadržati unutra... U najskriivenijoj točki mozga.

2.: Divno je probadati, divno je stiskati, divno je gnječiti, divno je razmrskavati, ali ništa nije kao mozak... ništa se ne može usporediti s mozgom... s tim moćnim, najuzbudljivijim drhtajima dok držiš nečiji mozak u rukama... i taj mozak malo drhturi i ti malo drhturiš... i sve što vas okružuje postaje mutno i nevažno, ali tako krotko i poslušno, kao neka nepregledna najmekša posteljica koja te obgrljuje i čuva i dopušta ti svu samoću i mir s tim blagom koje ti blista u rukama... i možeš odmah zatvoriti oči... jer uzbuđeno blago u tvojim rukama šalje ti dodirom sve svoje poslastice... tu su kuće... kišom uzblistane ulice... dobre oči psa... nečiji smijeh pod mjesecinom... toplo deblo šumskog stabla... i dijete koje treba oprati guzu... i jedna rečenica u staroj bilježnici koja se nikako više ne može pročitati... i primaš sve te darove... primaš i primaš i primaš i gutaš i gutaš i gutaš sve te živote... pohlepno...

7.: Ako više nismo živi, živi smo u njihovim očima. Ako više nismo živi, živimo sigurno u njihovoj mržnji. To me tješi.

1.: Ne, ja ću vas sve utješiti... Sve... I spasit ću vas... I te kako ću vas spasiti... Cijeli svijet ću spasiti... Samo moram pogledati gore... Kad je tako užasno vruće... I sve mi se slijeva preko očiju... Ali ja znam što je to... Ja se više uopće ne bojim... Lako je kad znaš... Onda je sve dobro... Možeš konačno biti miran... I ja sam sada miran... Jer znam da je to krv... Stvarno... To je svjež, užarena krv... preplavila je nebo... napunila sve oblake i sada curi dolje, k nama... nježno, jako je nježna... a zapravo ide k meni... mene želi razveseliti... i to je moja nagrada... jer sva je ta krv moja zasluga... i sada sam nagrađen... nebo mi daruje sve moje uspjehe ovom svečanom kišom...

6.: Kiša ili snijeg ili sunce ili vjetar, svejedno je... Moramo kružiti... To je jedino važno... To je najvažnije... Ne smijemo prestati kružiti...

Šutke kruže...

7.: Gdje je moj krvavi, vatreni prasak. Nedostaje mi moj krvavi, vatreni prasak.

Šutke kruže...

5.: Jesmo li mi živi ili mrtvi?

5. prestane kružiti i pita ostale.

5.: Jesmo li živi ili mrtvi? Živi ili mrtvi? Tko će mi to reći?

Nitko mu`ne odgovara.

5.: Mi to ne znamo?

Ostali kruže bez riječi.

5.: Mi to ne znamo.

5. se ponovno uključi u kruženje.

Svi marljivo kruže u tišini.

10.: Planina, izlaz na more i barem dva otoka.

9.: Planina i jedan otok. Bez izlaza na more.

10.: Šališ se.

9.: Planina. Izlaz na more. Jedan otok.

10.: Planina. Izlaz na more. Dva otoka.

9.: Planina. Izlaz na more. Jedan otok.

10.: Dva otoka.

9.: Jedan otok.

10.: Jedan otok i nemate više nijednu bolnicu.

9.: Dva otoka i nemate više nijednu crkvu.

10.: Dobro. Planina. Izlaz na more. Jedan otok.

9.: Može. Planina. Izlaz na more. Dva otoka.

8. se osovi na noge i raširi ruke.

8.: Potpisat ću sad. Neka svi idu u zrak!

2. PRIZOR

LICA

PROFESOR

POMOĆNIK

POMOĆNICA

NAJVAŽNIJI

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG

SAVJETNIK NAJVAŽNIJEG

TJELOHRANITELJ NAJVAŽNIJEG

ISPITANICA

ISPITANIK

Laboratorij u odjelu za znanstvena istraživanja u jednom koncentracijskom logoru...

Doba dana neodredljivo.

Postariji PROFESOR u pratnji POMOĆNIKA i POMOĆNICE ulazi u prostrani laboratorij. Pali svjetlo.

PROFESOR: Sve ste pripremili?

POMOĆNIK: Sve. Sve.

POMOĆNICA: I te kako.

PROFESOR: Neće biti iznenađenja?

POMOĆNIK: Neće. Neće.

POMOĆNICA: Ni jedno jedino.

PROFESOR: Ne mogu se osramotiti?

POMOĆNIK: Ne možete. Ne možete.

POMOĆNICA: Nikako ne. Nikada. Ni u snu.

PROFESOR: U snu se stalno sramotim. Zašto? Je li to predosjećaj ili samo djetinjasti strah?

POMOĆNIK i POMOĆNICA samo se glupkavo smiješe i kimaju glavama.

PROFESOR: Kavez je počišćen?

POMOĆNIK: I počišćen i namirisano.

PROFESOR: A hrana?

POMOĆNICA: Sve po dogovoru.

PROFESOR: Onda dobro. Moramo ih pustiti unutra. On ne smije čekati.

POMOĆNICA: Sve je spremno. Možemo ovaj čas početi.

POMOĆNIK: Na Vaš znak krećemo.

POMOĆNIK krene prema vratima.

PROFESOR: Ne. Nemojte još. Samo da provirim da se smirim.

POMOĆNIK poslušno pričeka kod vrata.

PROFESOR u pratnji POMOĆNICE pritrči velikom kavezu prekrivenom krpom i najlonima. Pažljivo i oprezno zaviri.

Začuje se nečije uznemireno disanje.

PROFESOR: Šššššš... Spavaj, spavaj dalje... Još imaš vremena... Ja ću te već probuditi.

PROFESOR popravi krpom na kavezu i kimne POMOĆNIKU.

POMOĆNIK se nakašlje i otvori vrata.

U laboratorij ulaze debeli muškarac važnog nadmenog držanja – NAJVAŽNIJI, u pratnji žene srednjih godina lica stegnuto u zaleđeni osmjech – SUPRUGA NAJVAŽNIJEG.

Iza njih se lijepe mlađi muškarac s velikom bilježnicom u rukama – SAVJETNIK, te snažni čovjek-majmun bez vrata – TJELOHRANITELJ.

Svi se smiješe...

Kako ne znaju ni sami što bi od uzbuđenja zbog ovako svečane prigode i važnoga posjeta, POMOĆNICA i POMOĆNIK zaplješču. PROFESOR im se pridruži.

NAJVAŽNIJI u zemlji lagano se klanja...

NAJVAŽNIJI: Drago nam je što smo konačno došli

ovamo... Čuli smo puno toga... I dobro i loše... Više dobro, a manje loše.

Svi šute u napetom iščekivanju.

NAJVAŽNIJI: Dobro je što postizete važne rezultate za našu domovinu...

PROFESOR porumeni...

NAJVAŽNIJI: Ali loše je...

Svi ga gledaju s iščekivanjem.

NAJVAŽNIJI: ...što ste opet smršavili... To je loše i nije ni zdravo i ružno izgleda.

PROFESOR pogne glavu, a brzo i njegov POMOĆNIK i POMOĆNICA.

NAJVAŽNIJI (namigne): Šalim se.

SAVJETNIK se prvi počne smijati, a za njim i svi ostali, osim TJELOHRANITELJA. NAJVAŽNIJI se zadovoljno smješka, no brzo se uozbilji.

NAJVAŽNIJI (tvrdo): Idemo na posao. Što ćete mi pokazati?

PROFESOR se zatrči do kaveza. POMOĆNIK i POMOĆNICA hitro mu se pridruže.

PROFESOR: Želite li sjesti? Da donesemo neke naslonjače?

NAJVAŽNIJI: Kud bih ja došao da sjedim? Nemam ja vremena za to. Ja nikada ne sjedim. Nikada ne ležim. Stojim i hodam. Nema za mene odmora i ljenčarenja.

Svi stoje nepomični i gledaju NAJVAŽNIJEG sa strahopoštovanjem.

NAJVAŽNIJI: Krenite! Moje oči i mozak su spremni za vaš eksperiment! (SAVJETNIKU) To možeš zapisati...

SAVJETNIK: Da, svakako, već pišem... To sam i mislio... Odličan početak... Kako je ono išlo? Moj mozak...

NAJVAŽNIJI zalijepi SAVJETNIKU po jednu pljusku na svaki obraz.

NAJVAŽNIJI: Zaseri mi početak i frknut ću te na otok još danas!

SAVJETNIK se ukoči s bilježnicom u rukama.

SAVJETNIK (tihu): Molim vas... Ne na otok... Samo ne na otok...

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG: Nitko se ne da na otok, a ja sam čula samo najbolje. Hrana je odlična, smještaj prvoklasan, zrak perfektan, jedino je društvo tako-tako, ali to sve varira od šihte do šihte...

SAVJETNIK (drhturi): Popravit ću se... Obećajem... samo me podsjetite na početak...

NAJVAŽNIJI (glasno): Kre-ni-te... Mo-je... o-či... i... mo-zak... su... sprem-ni... za... vaš... eks-pe-ri-ment...

SAVJETNIK panično zapisuje u bilježnicu.

PROFESOR, POMOĆNIK i POMOĆNICA stoje nepomični.

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG: Svi koji su se vratili s otoka puni su hvale... Vraćaju se kao novi ljudi... preporodeni... Ništa ne oporavlja kao priroda...

NAJVAŽNIJI: NAŠA priroda... Nemoj mi reći da druge zemlje imaju takve ljepote...

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG: Imaš potpuno pravo... To je ono najstrašnije... Mi stvarno ne znamo iskoristiti naše potencijale... To je prava pravcata tragedija... Koliko smo puta zaspali u suzama zbog toga...

NAJVAŽNIJI: Nebrojene noći... nebrojene... (Naglo se prodere) Jesi se porodio?

SAVJETNIK brzo pruži bilježnicu...

NAJVAŽNIJI: Dobro... Progledat ću ti kroz prste... Sad slušaj i piši...

SAVJETNIK se zahvalno klanja.

NAJVAŽNIJI: Oprostite na smetnji, profesore... Možete početi... Slušam vas...

PROFESOR problijedi.

PROFESOR: Samo časak...

PROFESOR nešto šapće čas POMOĆNIKU, čas POMOĆNICI.

POMOĆNIK tiho izade iz laboratorija, a POMOĆNICA stane pored kaveza.

PROFESOR (značajno se nakašlje): Danas ću vam prikazati svoj najnoviji eksperiment... Kada vidite o čemu je riječ, odmah će Vam biti jasno da je riječ o eksperimentu koji predstavlja moje najveće životno postignuće...

PROFESOR zastane. Bori se sa suzama...

PROFESOR: Ovo je za mene najvažniji trenutak u cijelom životu, ali ne mogu si pomoći i zaustaviti divlje nade i fantazije kako je ovo tek početak... krvavo hrabri početak znanosti presudne za našu domovinu...

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG zaplješće.

POMOĆNICA joj se brzo pridruži.

Obje se primire.

Svečana tišina.

PROFESOR (NAJVAŽNIJEM): Čekam Vaš znak...

NAJVAŽNIJI (SAVJETNIKU): Dok ne govorim, možeš crtati moj profil...

SAVJETNIK ponizno kimne.

NAJVAŽNIJI: Sada ću dati znak...

Svi čekaju bez daha.

NAJVAŽNIJI namigne.

PROFESOR i POMOĆNICA uzbuđeno krenu u akciju. Podižu najlone s kaveza...

SAVJETNIK panično pogledava u NAJVAŽNIJEG i crta ga u bilježnicu.

PROFESOR i POMOĆNICA zastanu.

PROFESOR (značajno se nakašlje): Ovo što ćete sada vidjeti... je jedan od naših zarobljenika... bolje rečeno član našeg logora... žena, 42-godišnjakinja, snažne građe i dobrog zdravlja... Tijekom posljednjih pet mjeseci bila je podvrgnuta specijalnom programu alteriranja, mišenjanja, odnosno u ovom slučaju unapređivanja rase... Kemijskim i električnim putem mi smo krčili put prema budućnosti... Ovo što ćete sada vidjeti nije još konačan rezultat, ali je svakako izuzetno napredni stadij razvoja...

PROFESOR i POMOĆNICA uhvate posljednji sloj pokrivala.

PROFESOR i POMOĆNICA: Jedan... dva... tri... Sad!

PROFESOR i POMOĆNICA naglo otkriju kavez.

U kavezu stoji gola žena – logorska ISPITANICA.

Tijelo joj je prekriveno ljubičastim ljuskama... Na čelavoj glavi stoji samo jedno ogromno zeleno uho... Ruke su plave i nalik na pipke hobotnice. Trbuh joj je u obliku čvora, krvavo crven i prigušeno pulsira.

ISPITANICA bespomoćno pomiče svoje pipke... Uznemireno diše pogledavajući ljude koji okružuju kavez.

NAJVAŽNIJI i njegova pratnja zadivljeno gledaju u ISPITANICU u kavezu.

Odjednom TJELOHRANITELJ počinje režati na ISPITANICU u kavezu.

Još dok ga nitko nije uspio smiriti, TJELOHRANITELJ skače na sve četiri i baca se na kavez divljački lajući i škrgućući zubima.

ISPITANICA iskezi zube i sklupča se u sredinu kaveza.

TJELOHRANITELJ napada sa svih strana kavez.

PROFESOR i POMOĆNICA panično uzmiču od pobjesnjelog TJELOHRANITELJA.

NAJVAŽNIJI i NJEGOVA SUPRUGA zadovoljno se i ponosno smiješe...

SAVJETNIK marljivo crta, ne obazirući se na novonastalu situaciju.

TJELOHRANITELJ pokušava prodrijeti u kavez i pojesti ISPITANICU koja se još jače šćućurila.

NAJVAŽNIJI (naglo vikne): K nozi!

Na te riječi TJELOHRANITELJ se pokorno požuri natrag do NAJVAŽNIJEG. NAJVAŽNIJI ga potapše po glavi i TJELOHRANITELJ se vrati na svoje staro mjesto. PROFESOR i POMOĆNICA još uvijek stoje prestrašeno u kutu.

NAJVAŽNIJI: Što se može kad smo ga dresirali da ih razdere čim ih nanjuši...

PROFESOR (plaho): Ali u njoj je ostalo možda samo 10% njezine rase... sve drugo je promijenjeno...

NAJVAŽNIJI: I 10% je previše!

SAVJETNIK (tiho zapisuje): I 10% je previše!

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG: Nadam se da u tih 10% ne ulazi i govor... ja ne podnosim njihov jezik...

PROFESOR: Sigurno je i manje od 10%... Definitivno manje..

Odjednom kucanje na vratima.

POMOĆNIK ponizno proviri u laboratorij.

POMOĆNIK: Niste me još pozvali... Nisam znao jeste li ili ne... možda nisam čuo...

PROFESOR: Udite... Brzo udite... Mi malo zaostajemo za predviđenim vremenom...

POMOĆNIK počinje nekoga vući u laboratorij.

PROFESOR: Čekajte... Samo malo... Pričekajte na vratima još jedan časak...

PROFESOR se lagano nakloni NAJVAŽNIJEM.

PROFESOR: Moram Vas nažalost zamoliti... ako biste mogli ukrotiti vašeg tjelohranitelja... jer bez toga ne možemo nastaviti našu prezentaciju...

NAJVAŽNIJI: Svakako. Bez brige.

NAJVAŽNIJI se zadere na TJELOHRANITELJA.

NAJVAŽNIJI: Njušku na pod!

Istog časa TJELOHRANITELJ se baci na pod i ostane ležati nepomičan.

NAJVAŽNIJI (velikodušno): Nastavite...

PROFESOR brzo pozove rukom POMOĆNIKA.

POMOĆNIK konačno ulazi u laboratorij. Vodi špagom vezanog ISPITANIK, mršavog mladića, golog tijela preplavljenog posjekotinama i modricama.

TJELOHRANITELJ prigušeno reži lica pripijena uz pod.

NAJVAŽNIJI (kroz zube): Prerezat ću ti grkljan!

TJELOHRANITELJ naglo utihne.

PROFESOR: Ovdje imamo još jednog člana našeg logora...

ISPITANIK stoji drhturavo kao u snu.

PROFESOR: Ovaj osamnaestogodišnji mladić pomoći će nam u našoj prezentaciji... u našem eksperimentu... On će nam poslužiti kao dokaz snage i promijenjenosti naše ISPITANICE.

ISPITANICA u kavezu još uvijek je ščućurena u kutu i nimalo ne reagira na pridošlog ISPITANIK.

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG: Kako je podmukao... Neću ga ni gledati...

PROFESOR: Sada se pripremite... Naš ISPITANIK ući će u kavez naše ISPITANICE i....

PROFESOR značajno pričekava...

PROFESOR: I ona će ga pojesti.

NAJVAŽNIJI i SUPRUGA NAJVAŽNIJEG zadovoljno se smiješe.

SAVJETNIK panično crta profil NAJVAŽNIJEG. Ni ne podiže glavu iz bilježnice.

PROFESOR: I to će biti neuništiv dokaz divovskog koraka kojim smo kročili.

POMOĆNIK i POMOĆNICA zaplješću.

PROFESOR ih zaustavi rukom.

PROFESOR: Ovako promijenjeni našom specijalnom metodom, kao naša ISPITANICA, oni će jesti svoje bez oklijevanja i to će biti naša pobjeda... Mi možemo sve naše logore pretvoriti u toplice i živjeti u miru i sreći...

NAJVAŽNIJI i SUPRUGA NAJVAŽNIJEG blaženo se smiješe...

PROFESOR: Evo... To je bit našeg eksperimenta... i postignuti cilj našeg znanstvenog napretka i doprinosa domovini...

NAJVAŽNIJI i SUPRUGA NAJVAŽNIJEG zaplješću.

POMOĆNIK i POMOĆNICA im se pridruže.

I PROFESOR počinje oduševljeno pljeskati.

SAVJETNIK plješće jednom rukom dok drugom crta.

TJELOHRANITELJ veselo zalaje i zatrese guzom.

Odjednom NAJVAŽNIJI prestane pljeskati, a za njim i svi ostali.

Svečana, ali napeta tišina.

PROFESOR: Počinjemo... Jedan... dva... tri... sad!

POMOĆNIK požuri do kaveza vodeći na špagi ISPITANIK.

POMOĆNICA otvori kavez. Zajedničkim ga snagama brzo uguraju unutra.

Zaključaju kavez.

ISPITANIK stoji nepomičan pred ISPITANICOM.

ISPITANICA teško diše... Počinje njušiti ISPITANIK.

PROFESOR (tihu): Moram još nešto spomenuti... Ovaj ispitanik i naša ispitanica su majka i sin.

NAJVAŽNIJI pohvalno zakima glavom.

POMOĆNIK i POMOĆNICA hitro prekrivaju kavez krpom pa najlonima.

PROFESOR: Zbog prisutnosti jedne dame...

SUPRUGA NAJVAŽNIJEG koketno se osmjehuje.

Kavez je prekriven i svi miruju u iščekivanju.

Tišina.

PROFESOR (prošapće): Sad će ona... Pripremite se...

Dugo čekanje.

NAJVAŽNIJI počinje gledati na sat.

PROFESOR izmjenjuje panične poglede s POMOĆNIKOM i POMOĆNICOM.

Odjednom se začuje nekakvo šuškanje iz kaveza.

ISPITANICA (šapće u offu): Daj...

ISPITANIK (šapće u offu): Mama...

ISPITANICA (šapće u offu): Moraš...

ISPITANIK (šapće u offu): Mama...

ISPITANICA (šapće u offu): Molim te...

Začuje se čudan prigušen zvuk pa tišina.

Svi nestrpljivo oslušuju...

Odjednom TJELOHRANITELJ počinje tužno zavijati...

NAJVAŽNIJI (vikne): Pokažite kavez!

PROFESOR, POMOĆNIK i POMOĆNICA panično razmiču sva pokrivala s kaveza.

U kavezu stoji ISPITANIK.

U rukama mu je ISPITANICA, mrtva.

ISPITANIK: Nećete je više mučiti! Ništa nam ne možete!
Ne možete ugasiti vatru u našoj kući!

Svi ostanu nijemi i ukočeni.

Jedino TJELOHRANITELJ tiho, tužno zavija

ISPITANIK grli ISPITANICU.

NAJVAŽNIJI bijesno izvuče pištolj i upuca ISPITANIKA.

ISPITANIK padne mrtav.

TJELOHRANITELJ tiho, tužno zavija.

NAJVAŽNIJI se okrene prema njemu i upuca ga.

TJELOHRANITELJ zacvili i umre.

Tišina.

Nitko se ne usuđuje ni pomaknuti.

Jedino SAVJETNIK ne gubi vrijeme već crta u bilježnicu kao da se ništa nije dogodilo.

NAJVAŽNIJI: Što se može. Nije sve propalo. Ipak me tješe njegove riječi.

Svi šute nepomični.

NAJVAŽNIJI: Ja ću vam prevesti. Znam da nitko ne zna taj njihov jezik... Ja znam malo jer moram. Za ratnu špijunažu, naravno. Slušajte pažljivo što je rekao...

Svečana tišina.

NAJVAŽNIJI: Sve bih dao da budem kao vi... Sve... Ubio sam majku jer nije bila savršena. I ja želim umrijeti jer nisam savršen. Vi ste savršeni i ja se divim vašem savršenstvu.

Svi šute.

NAJVAŽNIJI ih strogo gleda pa se isprsi.

NAJVAŽNIJI: Sve bih dao da budem kao vi... Sve... Ubio sam majku jer nije bila savršena. I ja želim umrijeti jer nisam savršen. Vi ste savršeni i ja se divim vašem savršenstvu. Kad bih se mogao ponovno roditi, najviše na svijetu bih volio imati u tijelu vašu moćnu, čistu, pobjedničku krv.

NAJVAŽNIJI se zadovoljno smiješi.

Svi počinju oduševljeno pljeskati.

Mrak.

3. PRIZOR

LICA

SERIJSKI UBOJICA (mladić)

SERIJSKI UBOJICA (dječak)

NJEGOVA MAJKA

STUDENTICA

KONOBARICA

SUSJEDA

AUTOSTOPERICA

DOBRA VILA

Autobusna stanica u starijem dijelu grada. Kasno u noći...

Na stajalištu, ispod titrave ulične svjetiljke, stoji SERIJSKI UBOJICA (mladić). Odjeven je u žutu kabanicu. Lagano premeće voćni bombon po ustima.

Pored njega, na pristojnoj udaljenosti od 3 metra, stoji STUDENTICA s knjigama u rukama.

Čekaju šutke, ne gledajući jedno u drugo. Ulica je pusta i tiha. Iz daljine do njih dopire prigušena buka grada noću...

SERIJSKI UBOJICA naglo se okrene prema STUDENTICI

SERIJSKI UBOJICA: Sigurno se dogodila neka nesreća...

STUDENTICA (trgne se): Nesreća? Stvarno?

SERIJSKI UBOJICA: Tu negdje, u blizini.

STUDENTICA: Kako znaš?

SERIJSKI UBOJICA: Ma ne, neću ti to pričati. Inako mi nitko ne vjeruje.

STUDENTICA: Meni možeš reći.

SERIJSKI UBOJICA se zagleda u STUDENTICU.

SERIJSKI UBOJICA: Ma ne, ne mogu... Ne mogu se ja tek tako zblizavati s nepoznatima... Hoćeš bombon?

STUDENTICA se približi SERIJSKOM UBOJICI.

STUDENTICA: Kakve imaš?

SERIJSKI UBOJICA izvuče šuškvu vrećicu s voćnim bombonima i ponudi je...

SERIJSKI UBOJICA: Sve ti je tu... Jagode, maline, kupine, borovnice, breskve, marelice, jabuke, kruške, šljive, trešnje, višnje, naranče i naravno limun...

STUDENTICA izabere jedan bombon. Otvori paketić.

STUDENTICA: Od čega je ovaj plavi?

SERIJSKI UBOJICA: Borovnica ili šljiva. Daj da pomiriš...

STUDENTICA mu približi bombon.

SERIJSKI UBOJICA ga ponjuši.

SERIJSKI UBOJICA: Borovnica.

STUDENTICA stavi bombon u usta.

Oboje cuclaju svatko svoj bombon i šute zagledani pred sebe.

SERIJSKI UBOJICA: Čuj, oprost, ali ja se ne mogu ova-ko naglo zbliziti s nekim... ne mogu se početi povjeravati nepoznatoj osobi... To ti je jasno?

STUDENTICA: Jasno mi je.

SERIJSKI UBOJICA: Mogu ti ponuditi bombon, ali dalje ne idem. Jednostavno ne mogu.

Nastave šutke cuclati...

SERIJSKI UBOJICA: Ovako kad te gledam, ne djeluješ mi opasno...

STUDENTICA: Nisam ja opasna.

SERIJSKI UBOJICA: Možda... Ali nikad se ne zna.

STUDENTICA: Nikad se ne zna.

SERIJSKI UBOJICA: Ovako kad te gledam, imaš te knjige pod rukom, pomislio bih... to je neka studentica...

STUDENTICA: Ja jesam studentica. Stvarno! Hoćeš da ti kažem što studiram?

SERIJSKI UBOJICA: Ma ne, nemoj... Još je rano... Ne smijemo se tako naglo zbliziti... to nije prirodno... Hoćeš još jedan?

STUDENTICA: Imaš od limuna?

SERIJSKI UBOJICA: Samo malo... Limun... limun... traži se limun... limun, javi se...

STUDENTICA se nasmije.

SERIJSKI UBOJICA pruži joj bombon.

Opet cuclaju bez riječi.

STUDENTICA, željna razgovora, stalno pogledava u SERIJSKOG UBOJICU dok on gleda pred sebe.

STUDENTICA: Zašto nosiš kabanicu?

SERIJSKI UBOJICA polako se okrene prema njoj. Šutke je gleda.

STUDENTICA (smiješeći se): To je tajna?

SERIJSKI UBOJICA: Pa zapravo je.

SERIJSKI UBOJICA ponovno zagleda se pred sebe.

STUDENTICA ga i dalje znatiželjno gleda ispod oka.

SERIJSKI UBOJICA se naglo okrene.

SERIJSKI UBOJICA: Ma, ipak ću ti reći... Ja ti imam stalno neke čudne i neobjašnjive, ali nažalost uvijek

točne predosjećaje za nesreće... To me muči, to me boli, to me razdire... I onda ne mogu ostati u kući, nego idem van, ravno na mjesto nesreće i uvijek nažalost imam pravo... I kako sam stalno u blatu, u krvi, u razlomljenom staklu i zdrobljenim tijelima, moram stalno nositi kabanicu jer se to jedino pere bez problema...

STUDENTICA ga sluša nepomična u čudu.

STUDENTICA (bez daha): Stvarno?

SERIJSKI UBOJICA: Evo tu, iza ugla mi je auto. Čeka me... ali ja sam izašao jer nisam mogao izdržati taj pritisak... I sad sam se odlučio vratiti autobusom doma...

STUDENTICA: I nećeš uopće ići na mjesto nesreće?

SERIJSKI UBOJICA: Nemam snage... Bojim se svega što me tamo čeka...

STUDENTICA: Ali moraš se vratiti... Hoćeš da ja idem s tobom?

SERIJSKI UBOJICA: Ma, ne znam... Neću još i tebe u to uvlačiti...

STUDENTICA (odlučno): Ali ja hoću ići. Idemo do tvojeg auta i odmah na mjesto nesreće... Ne smiješ odustati... Ja sam uz tebe...

STUDENTICA čvrsto uhvati SERIJSKOG UBOJICU pod ruku i žurno napuste stanicu.

Mrak.

Dječja sobica (soba SERIJSKOG UBOJICE).

Noć. Sobica je prepuna igraćaka i slabašno, ali ugodno osvjetljena. SERIJSKI UBOJICA (dječak) leži u krevetu. Pored kreveta kleči njegova NJEGOVA MAJKA, stroga mršavica u sivoj haljini. NJEGOVA MAJKA naglo zavuče ruku pod pokrivač. Oboje se tajanstveno kikoću. Odjednom SERIJSKI UBOJICA (dječak) se trgne.

NJEGOVA MAJKA: Našla sam ga?

Oboje se zakikoću.

Odjednom se uozbilje.

Tajanstvena tišina.

NJEGOVA MAJKA: Godi ti?

SERIJSKI UBOJICA (dječak) kimne.

NJEGOVA MAJKA: A ovo?

Mrak.

Unutrašnjost autobusa. Kasno u noći...

SERIJSKI UBOJICA (mladić) stoji u svojoj žutoj kaba-

nici, držeći se za držač. Gleda kroz prozor. Nasuprot njemu, na drugoj strani autobusa, stoji KONOBARICA. Kroz raskopčani kaput nazire se uniforma konobarice. I KONOBARICA odsutno gleda van kroz prozor. Odjednom, SERIJSKI UBOJICA ispusti iz kabanice ogromnu vreću prepunu bombona. Brzo se baci na pod i u panici počinje skupljati bombone.

I KONOBARICA mu priskoči u pomoć. Saginje se i pomaže mu utrpati bombone u vreću.

SERIJSKI UBOJICA: Nemojte se sa mnom gnjaviti...

KONOBARICA: Nije to ništa.

SERIJSKI UBOJICA: Sve mi pada iz ruku... Što god uhvatim, ja upropastim.

KONOBARICA: Nemojte se uzrujavati... Ništa nije upropašteno... Za čas ćemo mi to pokupiti...

SERIJSKI UBOJICA sjedne s vrećom i odahne.

SERIJSKI UBOJICA: Kakav cirkus! Kakva sramota! Puno vam hvala! I oprostite...

KONOBARICA (toplo): Ne morate se ispričavati. Niste vi krivi.

SERIJSKI UBOJICA: Da sam sjedio, ovaj cirkus se ne bi ni dogodio... Kako je to glupo... Oboje stojimo već pet stanica u potpuno praznom autobusu...

KONOBARICA se nasmiješi i sjedne.

KONOBARICA: Kod mene je to navika. Ja radim kao konobarica i pola dana sam na nogama.

SERIJSKI UBOJICA: Mogu li vam barem ponuditi jedan bombon iz zahvalnosti? Imam sve vrste voća... jagode, maline, borovnice, kupine, breskve, marelice, jabuke, kruške, šljive, višnje, trešnje, naranče i naravno limun...

KONOBARICA (smiješi se): Trešnju... molim.

SERIJSKI UBOJICA: Trešnja, trešnja, trešnja, traži se trešnja, javi se, trešnja, tkogod je vidio trešnju neka nazove ovaj broj...

KONOBARICA se smije.

SERIJSKI UBOJICA pruži joj bombon.

KONOBARICA (cuclajući): Vi nećete?

SERIJSKI UBOJICA: Ma, ne znam... Ne bih smio, zapravo... Odat ću vam jednu tajnu... Ja ovaj paket nosim u Caritas, za gladnu i napuštenu djecu.

KONOBARICA: Pa to je divno! Neugodno mi je da sam jedan uzela!

SERIJSKI UBOJICA: Ali vi ste to zavrijedili...

KONOBARICA: Vi radite za Caritas?

SERIJSKI UBOJICA: Kako bih vam to najbolje objasnio... Ja sam zapravo posrednik... Ja Vam obilazim razne tvornice i dućane i molim ih nešto za jadne i nezaštićene... i onda kad to dobijem... ako to dobijem... nosim na cilj.

KONOBARICA: I djeca se onda vesele?

SERIJSKI UBOJICA: To je nešto najljepše na svijetu. To se riječima ne može opisati.

Šutke se voze.

KONOBARICA: A sad idete tamo? Mislim, sad odmah?

SERIJSKI UBOJICA: Silazim na sljedećoj stanici.

KONOBARICA ga šutke gleda.

KONOBARICA: Smijem Vas nešto zamoliti? Mogu ići s vama? Mogu?

SERIJSKI UBOJICA se zamisli.

SERIJSKI UBOJICA: Dobro. Pokušat ću Vas uvesti unutra.

SERIJSKI UBOJICA ustane.

SERIJSKI UBOJICA: Sad na sljedećoj moramo dolje...

KONOBARICA brzo ustane.

KONOBARICA: Koji je to Caritas? Nisam znala da je u ovom dijelu grada...

SERIJSKI UBOJICA: Zgrada se preuređuje pa se moramo seliti po gradu.

Šutke se voze.

KONOBARICA se smiješi.

SERIJSKI UBOJICA gleda kroz prozor.

Mrak.

Kuhinja. Jutro.

SERIJSKI UBOJICA (mladić) i njegova MAJKA kleče na podu i peru kuhinjski pod.

Oboje teško dišu od napora.

NJEGOVA MAJKA: Sve si bacio?

SERIJSKI UBOJICA: Sve.

NJEGOVA MAJKA: Ako nisi, onda si gotov.

SERIJSKI UBOJICA: Sve je u rijeci.

NJEGOVA MAJKA: Rijeka je dobra. Briše otiske.

SERIJSKI UBOJICA: I rasplinjuje krv.

NJEGOVA MAJKA: Dobro... Ispričat ćeš mi sve navečer...

Rade bez riječi, teško dišući.

Mrak.

Dječja soba SERIJSKOG UBOJICE. Noć.

SERIJSKI UBOJICA (mladić) je u krevetu.

NJEGOVA MAJKA kleči pored njega. Ruka joj se pomiče pod pokrivačem.

NJEGOVA MAJKA (šapće): Iznenadila se...

SERIJSKI UBOJICA (šapće): Počela je mucati...

NJEGOVA MAJKA (šapće): Pa jasno da se iznenadila... Što je rekla...

SERIJSKI UBOJICA (šapće): Ništa nisam razumio... Molila me nešto...

NJEGOVA MAJKA (šapće): Pa jasno... To su ti takve... Mole... trepću... spuštaju glavicu... kose glavicu... sve samo da te ponize....

SERIJSKI UBOJICA (šapće): E pa nije joj uspjelo!

NJEGOVA MAJKA (zakikoće): Jasno da nije... Nitko tebi ništa ne može...

MAJKA se ubaci SERIJSKOM UBOJICI u krevet.

Mrak.

Dječja soba SERIJSKOG UBOJICE. Noć.

Naglo obasjana srebrnom mjesječinom pojavi se zlatna DOBRA VILA.

DOBRA VILA: Da... Ja sam Dobra Vila... Pogodio si... I došla sam posjetiti tebe.

DOBRA VILA se smiješi.

DOBRA VILA: Nisi ni slutio... Nisi imao pojma... Jednom riječju, nisi me očekivao.

DOBRA VILA se i dalje smiješi svojim svečanim osmjehom.

Odjednom se umori...

DOBRA VILA: Ne mogu ja te bajne govore... Nemam snage za svo to osmjehivanje... Uostalom, nitko u mene ni ne vjeruje... Gdje god se pojavim, svi se prave da me nema jer ih je strah da su poludjeli... Meni to ne treba... Za koga se ja uređujem? Zašto je moja odora blistava kao i moje srce? Mogu vam reći samo jedno... Teško je ostati blistav, kad nisi nimalo cijenjen... A ja to nažalost moram reći za sebe... Ja sam duboko, totalno, sramotno podcijenjena... Ne... ja nisam podcijenjena... Ja sam anulirana... Ja sam poništena... I sve moje zasluge su izbrisane... Ne... nikada nisu ni bile primijećene... Ja sam vam sirotinja prve klase... Pogledajte me...

DOBRA VILA se okrene jedamput oko svoje osi.

DOBRA VILA: Sve imam... I zlatno srce i najmoćniju čaroliju... i ovaj štapić... I što? Ništa. Kao da me nema. Kao da ne postojim... Više ni sama ne znam postojim li ili ne... Znam, znam, ne smijem se tome predati... Moram biti čvrsta... Moram izdržati... Moram zaboraviti na sebe...

DOBRA VILA duboko udahne i opet se nasmiješi.

DOBRA VILA: Na posao, mali... Ponovit ću... Ja sam Dobra Vila i došla sam te posjetiti... Da, baš tebe... Ali nemoj se zabuniti... Nisam te došla nagraditi zato što si jako dobar, nego sam došla pomoći... Moram te upozoriti i sada je pravi trenutak... Slušaj me pažljivo... Istina Dobre Vile iz usta same Dobre Vile...

DOBRA VILA se nakašlje.

DOBRA VILA: Tvoja mama je zločesta... Ne smiješ joj više dopustiti da te dodiruje... Ona nema što prčkati ispod tvog pokrivača... Prava mama ostaje vani i ne miješa se... Tvoja mama cijeli dan pere kuću i prčka po tebi... To će loše završiti... To će grozno završiti... To će katastrofalno završiti... Ti moraš pobjeći od kuće još noćas... Uzmi samo najnužnije i bris... Pod najnužnijim mislim na pastu za zube, četkicu, sapun i jednu rolu klozet-papira kako ne bi trošio stalno tuđe... Kreni i putuj... Ne vraćaj se više... Ja sad moram dalje... Ako me ne poslušаш, neću ti moći pomoći... Moj štapić je pokvaren već posljednjih nekoliko stoljeća... Svi pravi majstori su otišli... Bye-bye, mali i bježi...

DOBRA VILA odahne. Otvori papirić.

DOBRA VILA: Ovdje sam završila... Da vidimo koga još imam za noćas... Te adrese... Ne mogu više ništa naći kad se stalno mijenjaju imena ulica...

DOBRA VILA nestane u mraku.

Iz mraka na svjetlost iskoči MAJKA odjevena u kostim DOBRE VILE.

NJEGOVA MAJKA: Bu!

MAJKA se počinje smijati.

NJEGOVA MAJKA (tiho): Učinilo mi se da te posjetila Dobra Vila... Ako je stvarno tako... ne moraš mi ništa reći... meni je odmah sve jasno kad te gledam... sve vidim na tvom licu... Nanjušila sam ja tu bezobraznicu još iz kuhinje... Ali ništa zato... Neka samo posjećuje koga god hoće... Kod nas se više neće pojaviti... A svojim veličanstvenim dolaskom samo je meni dala znak

da ti odškrinem vrata na tvoj glavni životni zadatak... Ja sam mislila da je još rano... ali kad je ona požurila... moram i ja zavrnuti rukave... Tvoj glavni životni zadatak je... Ili ovako... Jesi li dobro pogledao Dobru Vilu?... Jesi li primijetio kako se smiješi i kako blicka očima?... E pa dobro... Odmah će ti biti jasno kako je željna jedino tuđeg poniženja... I zato ćemo joj se osvetiti... Ali kako... Nju ne možemo uloviti... ali možemo satrti svaku koja joj je slična... a vjeruj mi... takvih ima puno... Moramo istrijebiti njihovu vrstu... Jednu po jednu... pa sve... To je tvoj zadatak... Sredit ćeš svaku koja joj je slična... Počet ćemo s nečim jednostavnim... A to je naša susjeda... smješkanje... blickanje okica... znaš je... E pa sutra ćeš je srediti...

Mrak.

Dnevni boravak kod SUSJEDE. Poslijepodne.

SERIJSKI UBOJICA (dječak) s ogromnim kuhinjskim nožem stoji ispred SUSJEDE.

SUSJEDA ga gleda u čudu.

SUSJEDA: Što ti je? Kakva je to šala?

SERIJSKI UBOJICA stoji nepomičan i drži nož visoko u zraku.

SUSJEDA (smiješi se): Hoćeš me prestrašiti? Hoćeš se igrati lovice?

SERIJSKI UBOJICA: Neću lovice.

SUSJEDA (smiješeći se): Dobro. Uopće ne moramo lovice. Idemo nešto drugo. Skrivača?

SERIJSKI UBOJICA: Neću skrivača.

SUSJEDA (namigne mu): Ali ti želiš da se ja prestrašim i da kriknem i da bježim pred tobom... Priznaj...

SERIJSKI UBOJICA: Ne.

Šutke se gledaju.

SERIJSKI UBOJICA: Mama i ja smo se dogovorili da Vas danas popodne ubijem i sad moram požuriti jer tu još moram poslije sve počistiti od krvi i stići doma na večeru...

SUSJEDA ga gleda prestravljena.

SERIJSKI UBOJICA zamahne.

Mrak.

Dječja soba SERIJSKOG UBOJICE. Noć...

SERIJSKI UBOJICA (mladić) i **NJEVOVA MAJKA** leže zagrljeni u krevetu. Na rubu kreveta sjedi **SERIJSKI**

UBOJICA (dječak) i šutke ih promatra. Oko kreveta osvijetljene mjesecinom sjede krvave žrtve: **STUDENTICA**, **KONOBARICA**, **SUSJEDA** i **AUTOSTOPERICA**.

SUSJEDA: Ja još uvijek ne mogu vjerovati da me taj kretenčić zaklao... Ja sam oduvijek mislila da je totalno nesposoban... i kad tamo... ni pet ni šest... on me zakolje... Odvratna nakaza... Dobro me sredio... Točno je znao kako se reže... Policajci još uvijek istražuju slučaj i nemaju pojma tko je ubojica... A ne pomaže ni što je moj muž odmah pomislio da sam zavela nekoga u dućanu, a taj me pratio do kuće i zaklao... i sada moj jadni muž dvostruko pati... i zbog krvavog tepiha i zbog moje nevjere...

Sve žrtve se smiju.

SERIJSKI UBOJICA (trgne se u strahu): Mama? Čuješ ih?

NJEVOVA MAJKA: Nemoj ih gledati... Nijedna od njih to nije zavrijedila.

SERIJSKI UBOJICA: Ali zašto su došle?

NJEVOVA MAJKA: Kako su došle tako će i otići. Boli nas briga za njih.

STUDENTICA (gleda si ruke): Je li ovo obična voda?

NJEVOVA MAJKA: Vidiš... Glupače misle da su u rijeci...

SERIJSKI UBOJICA: Ali zašto gledaju u mene? Zašto tako bulje?

NJEVOVA MAJKA: Nemoj ti njih gledati... Gledaj mene...

STUDENTICA: Ovo ne može biti obična voda... Nešto je čudno... Nešto je stvarno čudno jer ne ispire krv... Je li i vama čudno?

SUSJEDA: Neću ja s vama razgovarati...

STUDENTICA: Samo mi recite za vodu...

SUSJEDA: Ne želim se s vama zbližavati... Mi nemamo ništa zajedničko i nikad ni nismo imali... Nije nas onaj kretenčić s nožem zbližio...

STUDENTICA: Ja se hoću družiti... Željna sam društva...

AUTOSTOPERICA: Kuda vodi ova rijeka?

KONOBARICA: To nije važno. Važno je da stalno dolaze nove. Nikada nam neće biti dosadno.

AUTOSTOPERICA: Dolaze li ovdje brodovi?

STUDENTICA: Ja nikada u životu nisam vidjela brod. I sad je gotovo. Sad sam mrtva. I nikada neću nigdje putovati.

KONOBARICA: Nemojte tako crno. Ja sam sretna jer sam uspjela tako lijepo udahnuti. Nisam morala ni gledati u nož... po njegovom licu sve mi je odmah bilo jasno... Došlo je moje vrijeme... Kucnuo je moj posljednji

čas... Zato sam udahnula... duboko sam udahnula... odmah sam osjetila miris lišća na kiši... i netko me nježno zagrlilo... i bila sam sretna... a onda me užasno zabolilo...

SERIJSKI UBOJICA: Mama... meni je čudno zašto mi se nikad ne povraća od sve te krvi... nikada ne povraćam... samo me boli tu negdje unutra u tijelu...

NJEGOVA MAJKA: Glavno je da si ti dobro. Ti si meni najvažniji.

SERIJSKI UBOJICA (dječak): I mene nešto boli. Nešto me užasno boli.

Nitko ga ne gleda.

SERIJSKI UBOJICA (dječak): Užasno me boli. Neka prestane. Neka me netko spasi.

Nitko ga ne gleda.

U sobu ušeta DOBRA VILA.

DOBRA VILA: Ne mogu se prestati pitati zašto moj štapić nikad ne djeluje? Zašto moj štapić ne može zaustaviti sve noževe u svijetu? Nemojte mi se rugati... Znam... Djetinjasta sam... Možda se noževe ne može zaustaviti...

DOBRA VILA izlazi.

Svi ostanu nepomični. Žrtve se smiju bezglasno. SERIJSKI UBOJICA (mladić) i MAJKA čvrsto su zagrljeni. SERIJSKI UBOJICA (dječak) plače...

Mrak.

Cesta izvan grada. Noć...

AUTOSTOPERICA i SERIJSKI UBOJICA (mladić) stoje uz cestu u polumraku.

Oboje jedu bombone iz vreće u rukama SERIJSKOG UBOJICE.

Svjeta prolazećih automobila bljeskaju.

SERIJSKI UBOJICA: Nemamo sreće.

AUTOSTOPERICA: Ja sam se sva smrznula.

SERIJSKI UBOJICA: Lako je tebi. Tebi će sigurno stati.

AUTOSTOPERICA: Misliš?

SERIJSKI UBOJICA: Lako je curama.

AUTOSTOPERICA: Ako hoćeš, možemo ići zajedno.

SERIJSKI UBOJICA: Može...

Šutke gledaju u dolazeća i nestajuća svjetla.

AUTOSTOPERICA: Volim gledati cestu... ovako u noći... Kao da me svjetla pitaju... hoćeš li doći... hoćeš li doći... hoćeš li doći...

SERIJSKI UBOJICA: Zašto mene ne pitaju?

AUTOSTOPERICA: Zato jer ti znaš kuda ideš... a ja ne znam... i ja njih pitam... kuda vi idete... kuda svi idete... kuda svi idemo... kuda svi nestajemo...

Svjetlosti dolaze, prolaze i odlaze...

Mrak.

4. PRIZOR

LICA

ŽENA S NAOČALAMA

DJEVOJKA U ODIJELU

ŽENA S PERIKOM

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM

ŽENA S TRBUHOM

MLADIĆ S BRADICOM

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA

Soba za razgovore u Društvu za oslobađanje od nasilnih ideja. Poslijepodne...

Soba je mala, bez ijednog prozora, optočena tapetama sa cvjetnim uzorkom.

Sedmero ljudi sjedi na stolicama posloženim u polukrug.

Svi šute, ali se mirno i zadovoljno smješkaju.

ŽENA S PERIKOM: Mogu ja početi? Ja sam prošli put najkraće govorila.

ŽENA S NAOČALAMA zadovoljno kima glavom.

ŽENA S NAOČALAMA: Nema kod nas mjerenja. Nikoga mi ne volimo više od nekog drugog. Ovdje smo svi jednaki i ravnopravni.

Svi se smješkaju u tišini.

ŽENA S PERIKOM: Onda mogu?

ŽENA S NAOČALAMA: A pored toga, kod nas nema ni početka ni svršetka. Sve stalno traje i ne prekida se. Svi se stalno razvijamo i napredujemo.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Kao da putujemo?
ŽENA S NAOČALAMA: Bravo. To je jako, jako blizu onome o čemu govorim.

ŽENA S TRBUHOM: Ja ne volim putovati.

ŽENA S NAOČALAMA: To sad nije važno. Moramo svi pomalo, a zapravo jako, jako zaboraviti na sebe. To je ono prvo i osnovno.

ŽENA S TRBUHOM: Onda dođite svi sa mnom doma...

ŽENA S NAOČALAMA: Jesmo li to dobro čuli? Opet stare brige? Još uvijek isti problemi?

ŽENA S TRBUHOM: Pa, da... Ali manje, puno manje... nego prošli tjedan.

ŽENA S NAOČALAMA spusti naočale u krilo i zatvori oči.

ŽENA S NAOČALAMA: Dobro... Slušamo te...

ŽENA S TRBUHOM: Ne znam što bih...

Svi prisutni gledaju ŽENU S TRBUHOM i ohrabrujući se smiješe.

ŽENA S TRBUHOM: Teško mi je kad počne padati mrak...

ŽENA S NAOČALAMA: Zašto?

ŽENA S TRBUHOM (*tih*): Ne znam.

ŽENA S NAOČALAMA: Znaš.

ŽENA S TRBUHOM (*nesigurno*): Zato jer se bojim?

ŽENA S NAOČALAMA: Točno. Bravo. Bojiš se mraka.

MLADIĆ S BRADICOM: Moraš se boriti protiv straha. Strah je najveći poraz.

ŽENA S NAOČALAMA: Bravo. Opet točno, ali ostaje nam pitanje kako?

MLADIĆ S BRADICOM: Svatko sa svojim. Ne znam za nju, ali ja sam svoj sredio.

ŽENA S NAOČALAMA (*otvori oči*): Zajedništvo. Nemojmo zaboraviti zajedništvo. Njezin strah sada je i naš.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Ja se ničega ne bojim. Ja samo volim putovati.

SITNA ŽENA OGROMNIH OČIJU (*šapće u panici*): Mene je noćas netko posjetio.

ŽENA S NAOČALAMA: Slušati jedan drugoga. To je ono najvažnije.

SITNA ŽENA OGROMNIH OČIJU (*šapće u panici*): Mene je noćas netko posjetio.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU odlučno ustane.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Ja idem. Žao mi je, ali moj život nije za bacanje.

ŽENA S NAOČALAMA stavi naočale na nos i strogo pogleda DJEVOJKU U MUŠKOM ODIJELU.

ŽENA S NAOČALAMA: Sjedni i sudjeluj.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU ostane stajati. Svi je gledaju zabrinuto...

ŽENA S NAOČALAMA strpljivo čeka...

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Ništa se ne događa.

ŽENA S NAOČALAMA: To nije točno.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Ovo je sve presporo za mene. Ja hoću akciju.

ŽENA S NAOČALAMA: Sjedni i sudjeluj. To je prava akcija.

Svi šute u iščekivanju.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU i dalje stoji nepomična.

ŽENA S NAOČALAMA: Ionako je zaključano. Ne možeš van i ti to znaš. Zato sjedni i sudjeluj... Vratimo se na trag na taj strah od mraka...

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU poslušno sjedne bez riječi.

ŽENA S NAOČALAMA: Što radiš kad si tako prestrašena?

Svi prisutni usmjere poglede s DJEVOJKE U MUŠKOM ODIJELU na ŽENU S TRBUHOM.

ŽENA S TRBUHOM oklijeva...

ŽENA S TRBUHOM (*tih*): Onda odem u kuhinju, ne moram ni upaliti svjetlo, izvučem treću ladicu i uzmem nož, u hodniku navučem cipele bez saginjanja i samo zabacim kabanicu na ramena, izlazim van, ni ne zaključavam vrata, i jurim, hodam najbrže što mogu, sve do prvog svjetla, sve do prve gužve i onda ni ne gledam sve te ljude na stanici, nego samo izvučem nož iz rukava i prolazim kroz njih i samo bockam sad ove sad one... sve ih izbodem i super se osjećam... i onda trčim, trčim kao luda i mogu se i u mraku odmoriti jer se više uopće ne bojim mraka i kad se malo odmorim mogu se i vratiti doma, mogu sjediti u mraku, mogu sve.

Tišina.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU ponovno ustane.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Moram se ispričati. Više neću odlaziti.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU sjedne pa opet ustane.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Samo me nemojte dirati. Ako me netko pokuša povaliti ili zažvaliti ili zašlatati ili ako me samo okrzne u prolazu, ubit ću ga. Jasno?

Svi prisutni šutke kimnu glavom.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU sjedne.

Svi šute smiješeći se...

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA (*prošapće*): Mene je noćas netko posjetio.

Ostali se i dalje smiješe.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Jesam li vam priznao koliko volim putovati?

MLADIĆ S BRADICOM: Ja putujem samo unutar svojeg tijela... I to ne svaki dan. Nikako ne svaki dan.

ŽENA S NAOČALAMA: Bravo. Razgovarajte i dalje. Zato smo svi tu.

MLADIĆ S BRADICOM: Možemo o nečem drugom razgovarati... Meni se razgovara, ali ja se ne razumijem u ta putovanja...

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Putovanje je za mene sakupljanje dojmova, slika, uzbuđenja, uspomena, mojih malih suvenirna...

ŽENA S PERIKOM: I ja skupljam.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Skupljaš?

ŽENA S PERIKOM: Nisam ti rekla?

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Pa ja to nisam znao. Nitko mi nije rekao.

ŽENA S PERIKOM (prošapće): Ja teško dodem do riječi... Nisam joj baš ljubimica.

ŽENA S NAOČALAMA: Više raditi, a manje predbacivati. Razgovarajte, razmjenjujte iskustva.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: I rezultate...

ŽENA S PERIKOM: Hoćeš natjecanje?

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM (nakosi glavu k ŽENI S NAOČALAMA): Smijemo malo? Dopuštate li nam? Samo malo?

ŽENA S NAOČALAMA (zadovoljno kima): Radite... samo naprijed... Zato smo ovdje.

ŽENA S PERIKOM: Mogu ja prva? Ja ću prva... Uho.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM ljubomorno zastane na časak.

ŽENA S PERIKOM: Uho. Uho. Uuuuhoouuu.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Ja volim male stvari. Cijelo uho je za mene megalomanija. Ja skupljam ušne resice.

ŽENA S PERIKOM: A ja režem trepavice.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: A ja mali prst.

ŽENA S PERIKOM: A ja jezik.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM I ŽENA S PERIKOM ljubomorno se, svađalački gledaju.

Počinju se nadmetati sve brže i brže.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Oko.

ŽENA S PERIKOM: Šaka.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Nos.

ŽENA S PERIKOM: Stopalo.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM: Mozak.

ŽENA S PERIKOM: Mozak?

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM I ŽENA S PERIKOM se gledaju.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM (samozadovoljno): Mozak.

ŽENA S PERIKOM polako svuču periku.

ŽENA S PERIKOM (ponosno): Ja imam još nešto bolje...

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM na časak problijedi, ali brzo se povraća.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM (nesigurno ponovi): Mozak je kralj.

ŽENA S PERIKOM (tajanstveno): Ali netko drugi je car.

ŽENA S PERIKOM značajno pokaže u krilo MUŠKARCA S LJUBIČASTIM LICEM.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM problijedi.

ŽENA S NAOČALAMA: Nećemo prostačiti. To smo se dogovorili već davnih dana.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM još uvijek prestravljen promatra ŽENU S PERIKOM.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM (tiho): Koliko?

ŽENA S PERIKOM: Imam već desetak uzoraka.

MUŠKARAC S LJUBIČASTIM LICEM klone na stolac.

ŽENA S PERIKOM pobjednički se smiješi.

ŽENA S PERIKOM: Točnije, osamnaest... To je zapravo još bliže dvadesetači... Imam, dakle, dvadesetak uzoraka... Dvadesetak... Svaki u svojoj staklenki... Uzimam one od cikla jer su veće... Od viška glava ne boli... Jer one od krastavaca nekako su mi ružne i nespretne, a što je najgore, i mutne... tako da se moji krasni uzorci jedva vide...

ŽENA S NAOČALAMA bijesno se uhvati za glavu.

ŽENA S NAOČALAMA (zaurla): Vi ste obični debili! Idi-oti! Kreteni! Ništa vi ne razumijete! O čemu stalno pričamo! Kakve su to posrane gluposti! Ne znate što je najvažnije! Što je jedino važno! Nemate pojma!

Svi prisutni gledaju je u čudu, nepomični.

ŽENA S NAOČALAMA (duboko udahne): O čemu je zapravo riječ?

Svi prisutni šute.

ŽENA S NAOČALAMA (*energično vikne*): O boooooooliii.

Svi sjede nepomični.

ŽENA S NAOČALAMA: O boli je riječ. O boli. O patnji. O užitku. O užitku gledanja tuđe boli i sudjelovanja u toj patnji. Netko daje bol, drugi je prima, to su nezamjenjivi trenuci, najdragocjeniji drhtaji oka, treptaji ruku dok se nemoćno bore, posljednji šaptaji...

ŽENA S NAOČALAMA u zanosu zatvori oči.

ŽENA S NAOČALAMA: To vam je to. To je bit, a ne nekakvi herbariji.

Svi se glasno nasmiju.

ŽENA S NAOČALAMA: Natrag na posao.

Svi utihnu i zadovoljno se smiješe.

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA: Mene je noćas netko posjetio.

Nitko je ne sluša. Svi se smješkaju.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Ako mene netko samo pipne, neću mu odrezati samo pimpek, nego i glavu.

ŽENA S NAOČALAMA: Obećala si da ćeš prestati...

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Prestat ću kad prestanu opasnosti.

ŽENA S NAOČALAMA: Ali te opasnosti su samo u tvojoj glavi...

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Ako nastavite, ja odlazim.

ŽENA S NAOČALAMA: Ima li nešto novo u snovima?

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Sve više smo vani. I oni i ja.

ŽENA S NAOČALAMA: To je dobro. Vani je bolje. Više prostora za trčanje.

DJEVOJKA U MUŠKOM ODIJELU: Proklete guzice! Ne daju mi mira!

ŽENA S PERIKOM: Zašto nju ne prekinete? To nije bilo prostaćenje!

ŽENA S NAOČALAMA: Manje prigovaranja, više sudjelovanja.

ŽENA S PERIKOM: Ja sudjelujem, ali guzica je prostaćenje.

MLADIĆ S BRADICOM: Meni je svejedno tko što govori. Postupci su važni.

ŽENA S NAOČALAMA: Bravo. Točno. Idemo dalje. Ti si sad vani i imaš više zraka. Dobro... Idemo dalje... Tko još nije ništa govorio danas?

Tišina. Svi šutke sjede smiješeći se.

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA (*prošapće*): Mene je noćas netko posjetio.

Nitko je ni ne pogleda.

ŽENA S NAOČALAMA: Tko se to srami? Tko neće govoriti, ni ne mora... Ali...

MLADIĆ S BRADICOM skromno podigne ruku.

ŽENA S NAOČALAMA: Znam ja da si to ti. Želiš nešto reći?

MLADIĆ S BRADICOM porumeni i šuti.

ŽENA S NAOČALAMA: Ako nećeš, nitko te ne sili. Mi nikoga ni na što ne silimo.

MLADIĆ S BRADICOM (*tiho*): Ne znam.

ŽENA S NAOČALAMA: Mi nikoga ne silimo, ali ako hoćeš... možeš početi.

MLADIĆ S BRADICOM (*tiho*): Ja bih rado nešto govorio, ali ne znam što.

ŽENA S NAOČALAMA: Hoćeš li možda govoriti o svojim projektima?

MLADIĆ S BRADICOM (*tiho*): Ne znam... možda...

ŽENA S NAOČALAMA: Na čemu sad radiš?

MLADIĆ S BRADICOM (*tiho*): Na bolnicama.

DJEVOJKA S NAOČALAMA: A što je s poštama?

MLADIĆ S BRADICOM: Pošte su već potpuno dovršen projekt. Za tri dana dići ću u zrak sve pošte u gradu. A bolnice su projekt na kojem trenutačno radim... Nerviraju me te bolnice jer u njima šikaju sve krive lijekove i zato će sve nestati do kraja mjeseca... Ali ne bih o tome dok još radim... Ne volim to... Da ne ureknem...

ŽENA S NAOČALAMA: Dobro... Držimo fige s poštama i puno sreće u radu na bolnicama... Naše vrijeme polako ističe... Moram vas sve pohvaliti i vidimo se sutra... Ima li netko neko pitanje?

ŽENA S TRBUHOM: Tko će me otpratiti doma?

ŽENA S NAOČALAMA: Nitko. Ići ćeš sama i bit ćeš hrabra. Svjetlo nećeš gasiti, a noževe si sve već pobacala. Zar ne? Jesi li?

ŽENA S TRBUHOM (*tiho*): Pa nisam još stigla...

ŽENA S NAOČALAMA okrene se prema SITNOJ ŽENI S OGROMNIM OČIMA.

I svi ostali okrenu se prema SITNOJ ŽENI S OGROMNIM OČIMA.

ŽENA S NAOČALAMA: Vrijeme je... Možeš početi...

Svi svečano miruju u tišini.

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA počinje grčevito, panično šaptati...

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA (*šapće*): Mene je noćas netko posjetio... To je bio Gospodar Rat... Došao je u svojoj mračnoj, skliskoj kabanici i progovorio nad mojom glavom... Uskoro će početi rat... Da, pravi, veliki, krvavi rat... Donijet ću vatru i dim i eksplozije i zele- ne i ljubičaste otrove i rovove i podrume i kamione i bodljikave žice i više nitko neće gledati ni sunce ni mjesec ni zvijezde... zavladaće strah, najveći, najgladniji strah i cijeli svijet će biti usisan... To mi je rekao i nestao... Ali ja sam osjetila neku nježnost, kao da me malo dodir- nuo, možda me čak i pomilovao, i zato sam se usudila progovoriti... kroz suze ljubavi i uzbuđenja obećala sam mu ovo... Ja ću ti pomoći... ja ću pripremiti teren za tebe... već znam koga ću prvo ukloniti... Počet ću s biljkama... onda ću krenuti na životinje, prvo na male ptice i kukce i pse i mačke, a onda polako na veće ptice i veće pse i konje i medvjede... pa onda na ljude... prvo na djecu... pa na muškarce... pa na žene jer su žilave i lukave i tko zna što skrivaju u truhli i sve ću ja to ugušiti... Ukrast ću im dah... A tebe će dočekati sveča- nost kakvu još nisi vidio... Sve ulice i putovi i trgovi bit će prekriveni tvrdim tijelima... Neka će biti crvena... neka ljubičasta... neka crna... Vidjet ćeš, neću te razo- čarati... Ja ću ih tiho, strpljivo ukinuti sve i svečano objaviti tvoj dolazak... Mili, najdivniji, najmoćniji Gospo- daru... Moje srce je spremno i raduje se...

SITNA ŽENA S OGROMNIM OČIMA utihne sva drhtava od uzbuđenja. Suze joj klize niz lice. Smiješi se.

I svi ostali smiješe se sa suzama u očima.

SVI ZAJEDNO: Mili, najdivniji, najmoćniji Gospodaru, naše srce je spremno i raduje se.

Začuje se zvuk budilice.

ŽENA S NAOČALAMA: Sastanak je završen. Hvala. Vidimo se sutra... Smiješimo se...

Svi se smiješe zaleđenim smiješkom.

5. PRIZOR

LICA

MLADIĆ A
DJEVOJKA A
MLADIĆ B
DJEVOJKA B
MLADIĆ C
DJEVOJKA C

Stan u starijem dijelu grada... Zabava pri svršetku... Poslije ponoći...

Prostrana soba u kojoj je sav namještaj (stol, naslo- njači, svjetiljke, televizor) stjeran u kutove. U sobi je mračno... Samo slabašna svjetlost svijeća porazmje- štenih po podu i okolnim policama obasjava pijano društvo... Tri mladića i tri djevojke sjede i leže po po- du... Piju... Puše...

MLADIĆ A: Hoćemo već jednom?

MLADIĆ C: Daj odjebi! Ja neću pisati te idiotske papire!

MLADIĆ A: Ma daj! Ne moramo ništa pisati! Samo vrti- mo...

MLADIĆ A zavrti praznu bocu po podu.

DJEVOJKA B: Joj, ja ne bi... Mrzim to...

DJEVOJKA A: Ti sve mrziš...

DJEVOJKA B (*prošapće MLADIĆU B*): Idemo doma...

MLADIĆ B (*tiho DJEVOJCI B*): Nemoj još...

DJEVOJKA A počinje plesati u tišini.

DJEVOJKA A: Ja hoću plesati! Ja hoću plesati! Ja hoću plesati!

MLADIĆ A: Ne možemo više jer će me susjedi u mo- zak... Smiri se...

DJEVOJKA A tetura pijana...

DJEVOJKA A: Susjedi se ljute... Dobit ćeš po guzi... Susjedi se ljute... Dobit ćeš po guzi...

MLADIĆ A: Ja počinjem!

MLADIĆ C: Pa ti počni! Pozoveš nas u goste i onda nam naređuješ...

Svi se počinju smijati.

MLADIĆ A: Koncentriraj se na bocu...

MLADIĆ A zavrti bocu.

Boca se vrti u tišini...

MLADIĆ A je zaustavi.

MLADIĆ A: Nemoj sad tu plesati... Svi moramo sjediti u krug oko boce...

DJEVOJKA A otpuhujući sjedne.

DJEVOJKA A: Mir i tišina... Mir i tišina...

MLADIĆ C: Čekajte ljudi, ja moram probuditi svoju dragu...

MLADIĆ C zatrese DJEVOJKU C.

MLADIĆ C: Hej... Buđenje...

DJEVOJKA C se sneno osovi.

DJEVOJKA C: Gdje smo?

Odjednom joj pozlije i izjuri van držeći ruke preko usta.

DJEVOJKA B: Bolje bi bilo da si je pustio da spava... Opet joj je mučno...

DJEVOJKA A: Teško je njoj rigati... Otkad je znam, stalno riga...

Svi se nasmiju.

MLADIĆ A: Idemo... Jeste li spremni?

MLADIĆ C: Pa kreni već jednom! Kao da se spremamo u svemir!

Svi se nasmiju.

DJEVOJKA A: Tri... dva... jedan... kreni! Što je sad? Raketa stoji! Nema benzina.

Svi se smiju.

DJEVOJKA C se vrati. Kosa i lice su joj mokri.

DJEVOJKA A: Bok, bok, otkud ti, 'ti se sviđa naš tuš?

Svi se nasmiju.

DJEVOJKA A: Hoćeš nešto popiti?

DJEVOJKA C zastane pa opet prekrivši usta rukama izjuri iz sobe.

DJEVOJKA A: O. K. O. K. Nema frke... Može i kasnije...

Svi se nasmiju.

MLADIĆ B (MLADIĆU C): Moraš je odvesti doma...

MLADIĆ C: Bolje joj je tu nego u autu koji ja vozim.

DJEVOJKA B (tiho): Idemo mi... Vidiš u kakvom su svi stanju...

MLADIĆ B (tiho): Ali kuda ćemo onda? Ne možemo ni kod mene ni kod tebe... Tu nam je bolje...

MLADIĆ A: Evo ga... Sad stvarno krećem...

MLADIĆ A zavrti bocu.

DJEVOJKA A: Vrti... vrti... vrtiguz...

Svi se nasmiju.

MLADIĆ A: Ššššššš... Ne smijete pričati dok se vrti...

MLADIĆ C: Još i to! Sad ne smijemo ni govoriti! Malo sutra ću ti doći drugi put!

Svi se nasmiju.

MLADIĆ A: Na tebi je!

MLADIĆ C: Sve bolje i bolje! Sad ćete me još i ispitivati!

DJEVOJKA A: Na posao! Tko počinje?

MLADIĆ A: Idemo u smjeru kazaljka na satu... Kreni ti...

MLADIĆ A pokaže na MLADIĆA B.

Tišina.

Svi čekaju...

DJEVOJKA A: Porod još nije počeo... ali pripremite se... ne zaboravite na disanje...

DJEVOJKA A počinje disanjem oponašati vježbe za trudnice.

Svi se nasmiju.

MLADIĆ A: Daj stvarno, što čekaš?

MLADIĆ B (zbunjeno): Ne znam... Razmišljam.

Svi opet prasnu u smijeh.

DJEVOJKA B (tiho): Vidiš... Bolje nam je i u autu nego tu...

MLADIĆ B (tiho): Kad završi ovaj krug, idemo.

MLADIĆ A: Tebi je cura šaptačica?

DJEVOJKA A: Ma kakva šaptačica... Glavni savjetnik za unutarnje poslove...

Svi prasnu u smijeh.

MLADIĆ C: Hajde... Pucaj...

Tišina.

Začuje se puštanje vode u kotliću u zahodu.

DJEVOJKA A: Oho... Vani se stalno radi... Nema odmora...

Svi opet prasnu u smijeh.

MLADIĆ B (tiho): Koja ti je najdraža boja?

Svi prasnu u luđački smijeh.

MLADIĆ C (smijući se): Pa to ni od tebe nisam očekivao...

Svi se još uvijek smiju.

MLADIĆ B: Čekaj... Budem nešto drugo...

MLADIĆ C: Samo da razmisliš...

Plane još žešći smijeh.

MLADIĆ B (glasno): Kako ti se zove baka?

Odjednom tišina.

MLADIĆ B (tiše): Kako ti se zove baka?

Tišina.

DJEVOJKA A: Što je sad? Odgovori pa idemo dalje na vrtiguz...

MLADIĆ C polako, nespretno pokušava ustati.

MLADIĆ A: Smirite se... smirite se... polako... samo polako...

MLADIĆ C: Sve je u redu... Ja idem doma... Vi nastavite...

MLADIĆ A: Nemoj sad...

MLADIĆ A pokušava ponovno posjesti MLADIĆA C.

MLADIĆ A: Smiri se... Jesi poludio... (MLADIĆU B) Pitaj nešto drugo...

MLADIĆ B: Ja sam već postavio svoje pitanje.

MLADIĆ A: Sad pitaj nešto drugo...

DJEVOJKA B: A zašto ne može odgovoriti?

DJEVOJKA A: Mogu ja pitati? Gdje ti je cura? Na zahodu ili u zahodu?

DJEVOJKA A sama prasne u smijeh.

MLADIĆ B: Neka netko drugi nastavi...

DJEVOJKA B: Zašto nam nećeš reći?

MLADIĆ C: Uvijek vam kažem... samo ne znam zašto na svakoj zabavi moramo govoriti o mojoj baki...

DJEVOJKA B: Zato jer nam se sviđa njezino ime... Naše bake se ne zovu tako...

Tišina.

MLADIĆ A: Idemo dalje... Dosta s tom bakom...

DJEVOJKA A: A tko nam to ide?

DJEVOJKA C žurno utetura u sobu. Tihom sjedne pored MLADIĆA C.

MLADIĆ C (tihu): Dobro si?

DJEVOJKA C (prošapće): Užasan je vjetar vani...

MLADIĆ C (tihu): Možemo mi polako doma...

DJEVOJKA A: Ne možete još ici... Tek smo počeli... Još ćemo svašta raditi...

DJEVOJKA A opet prasne sama u smijeh.

MLADIĆ A: Idemo mi otpočetak...

MLADIĆ A zavrti bocu.

Boca se vrti u tišini.

Smiri se...

Boca se opet zaustavi na MLADIĆU C.

DJEVOJKA A: Opet! Tko je to namjestio?

MLADIĆ A: Ništa... Ovo se ne računa... Idem opet...

MLADIĆ A ponovno zavrti bocu.

Boca se vrti u tišini.

Zaustavi se na MLADIĆU A.

DJEVOJKA A: To! To! Gooool!

DJEVOJKA B (DJEVOJCI A): Ti počinješ...

MLADIĆ A: Samo brzo...

DJEVOJKA A: Brzo... brzo... najbrže...

DJEVOJKA A se zamisli.

Svi prisutni čekaju...

DJEVOJKA C spava na podu pored MLADIĆA C.

DJEVOJKA A: Razmišljam...

DJEVOJKA A prasne sama u smijeh.

DJEVOJKA A: Ne, ne, sad sam ozbiljna...

DJEVOJKA A opet sama prasne u smijeh.

DJEVOJKA A: Zašto si prije četiri mjeseca, jedne srijede, ostao vani do četiri ujutro?

MLADIĆ A: Kakvo je to pitanje?

DJEVOJKA A: Obično, malo pitanje, s upitnikom na kraju.

MLADIĆ A: To sam ti već sve objasnio. Pitaj nešto drugo.

DJEVOJKA A: Ja bi to.

MLADIĆ A: Nemoj daviti ljude... molim te...

DJEVOJKA A: O. K. Ionako znam. (MLADIĆU C) Sad si ti.

MLADIĆ C: Priznaj da bi ih ubio sve od reda?

MLADIĆ A: Molim?

MLADIĆ C: Vidim kako ih gledaš...

MLADIĆ A: Koga?

MLADIĆ C: Znaš koga.

MLADIĆ B: Ti znaš još bolje...

DJEVOJKA A: Što?

MLADIĆ B: Kad su tvoji, moraš se brinuti za njih.

DJEVOJKA A: Zašto ne možete neka normalna pitanja?

DJEVOJKA B: A ovo nisu normalna pitanja?

MLADIĆ C: Odgovori mi...

MLADIĆ A: Nemam ti što odgovoriti...

MLADIĆ C: Nećeš priznati...

MLADIĆ A: Postaješ glup i dosadan...

MLADIĆ C: Mene samo zanima kada ćeš ih prestati gledati s gađenjem...

DJEVOJKA B: Brani ih... Brani ih... oni su podle svinje i ti to znaš...

MLADIĆ A: Idemo se smiriti...

MLADIĆ C: Ponašate se kao da nisu ljudi...

DJEVOJKA B: Kad ni nisu.

MLADIĆ B: Pozdravi baku.

MLADIĆ C počinje ustajati.

MLADIĆ C: Nema ovo smisla... Idemo mi...

Odjednom se MLADIĆ B zaleti na MLADIĆA C i sruši ga na pod. Uudara ga...

MLADIĆ B: Evo ti... Evo ti... Sad mi je dosta...

DJEVOJKA A uzmakne od njih.

MLADIĆ C: Hej! Daj me pusti...

MLADIĆ A i DJEVOJKA B se zaletu do njih.

MLADIĆ B: Drž'te ga... Odi po špagu! Brzo!

MLADIĆ A izjuri po špagu.

DJEVOJKA B mu zajaši na noge.

DJEVOJKA B: Ja ga držim!

DJEVOJKA A: A što ću ja raditi?

DJEVOJKA B: Stavi mu nešto u usta...

DJEVOJKA A: U usta? Što? Što? Što?

DJEVOJKA A svuče majicu i ugura mu je u usta.

MLADIĆ C očajnički mrmlja u majicu.

MLADIĆ A se vrati s komadićem špage...

MLADIĆ B: To je tebi špaga?

MLADIĆ A: Ne mogu ništa naći...

DJEVOJKA B: Nije važno... Drži ga za noge...

MLADIĆ A preuzme položaj na nogama MLADIĆA C.

MLADIĆ B mu sjedi na prsima.

DJEVOJKA B zapali cigaretu i približi se MLADIĆU C.

DJEVOJKA B: A sada da malo popričamo... Mene zanima samo jedna stvar... A to je...

MLADIĆ C mrmlja u majicu pokušavajući se istrgnuti.

DJEVOJKA B: A to jeeee... Kako ti se zove baka?

Svi prasnu u smijeh.

DJEVOJKA B: Čekaj... maknut ćemo majicu...

MLADIĆ B mu iščupa majicu iz usta.

MLADIĆ C (bez daha): Prestanite! Što vam je!

DJEVOJKA A kikoće obilazeći oko njih.

DJEVOJKA B: Nećeš nam reći? Ne? Onda kazna!

DJEVOJKA C: Na muke s njim?

DJEVOJKA B mu počinje pržiti obraz cigaretom.

MLADIĆ C bolno zaurla.

MLADIĆ A: Daj krpu! Doći će mi susjedi!

MLADIĆ B brzo ugura krpu u usta MLADIĆU C.

MLADIĆ C se panično trza nerazumljivo mrmļajući.

DJEVOJKA B: Ipak nam hoćeš reći? Da čujemo... Izvadi mu...

MLADIĆ A: Nemoj... Stvarno će me susjedi u mozak...

MLADIĆ B: Evo... samo na časak...

MLADIĆ B izvuču majicu iz usta MLADIĆA C.

MLADIĆ C (zaurla bez daha): Pustite me! Pustite me! Vi ste čudovišta!

MLADIĆ A: Mi smo čudovišta! Mi!!!

MLADIĆ C (prostenje bez daha): Idete u zatvor, jebeni sadisti! Ubojice!

MLADIĆ B: Ubojice? Sad ću ti ja pokazati ubojice...

MLADIĆ B sam pograbi bocu i udari MLADIĆA C u glavu. Svi ostanu nepomični u tišini.

Ledena tišina.

DJEVOJKA C sneno podigne glavu i pokušava se osoviti na noge.

Svi je gledaju ukočeni.

DJEVOJKA C nesigurno korača uokolo.

DJEVOJKA C: Gdje smo to? Zašto ti ležiš?

DJEVOJKA A prasne u smijeh sama.

Tišina.

DJEVOJKA C polako prilazi MLADIĆU C.

DJEVOJKA C: Kakva je to igra?

Svi prisutni nepomični.

DJEVOJKA C (teturajući): Idemo... Sad ti spavaš... A tko će voziti? Ja ne mogu nikako voziti... Sad mi je bolje... puno bolje... ali taj vjetar... taj vjetar mi smeta... vani je tako užasan vjetar... sve podrhtava... i ovdje se osjećam... kao da se zidovi s njim bore... Osjećate to? Osjećate kako nas steže?

Svi šutke gledaju u DJEVOJKU C.

MLADIĆ A (naglo poviče): Ti brzo po auto! Ja ću njega odnijeti dolje! A ti nju zaključaj u zahod!

6. PRIZOR

LICA

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA

UČENIK

RAZREDNICA

RAVNATELJ

RAZREDNA TUŽIBABA

Ravnateljeva soba u jednoj osnovnoj školi. Noć...

Cijela soba je u mraku. Jedino je snažno osvijetljen duboki naslonjač u kojem sjedi UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA, punašna mlada žena, vedrog, bezbrižnog lica. Smiješi se u svjetlost nespretno žmirkajući.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: To mi je nešto najdraže... poslije pjevanja, naravno...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA se smiješi nevidljivo sugovorniku iza svjetiljke.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Tako sam i odgojena... Šetnje, šetnje, šetnje... Pjevanje, ples, priroda... pjevanje, ples, priroda...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sluša nečujno pitanje svog sugovornika.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Kako to mislite? Ne razumijem pitanje...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sluša nečujno pitanje.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: A mislili ste s djecom... Pa, kako kada... Pokatkad... Nažalost prerijetko.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA s naporom prati nečujnog sugovornika.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Zašto kažem prerijetko? Zato jer je toliko obaveza u nastavnom programu. To je stalna jurnjava... Stalno dalje, pa dalje... Djeci je potrebna i sloboda... Zato mi je vrijeme koje provedem sa svojim učenicima izvan učionice najdragocjenije... Vani možemo šetati u miru, pjevati, plesati, vikati... Ponekad se još počastimo i nekim kolačima... Znam da ne bih smjela... ali ne mogu odoljeti... Tako pretjeram barem dva puta na tjedan...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sluša nečujno pitanje.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Koje pjesme pjevamo? Želite da Vama pjevam?

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA porumeni i udobnije se smjesti u naslonjaču.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA (zapjeva): »Take me to the moon and make me feel like I'm the one... Life is just too short...« Molim?

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sluša svog sugovornika.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Riječi? Samo malo... Moram si to malo odvrtiti u glavi... »Take me to the moon... odvedi me na mjesec...« samo malo...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA prevrće tiho mrmļajući riječi. Zbunjeno se osmjehuje nevidljivom sugovorniku iza svjetiljke.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Odvedi me na mjesec i napravi da se osjećam jedina... Život je tako kratak... Molim? Još jedanput početak?

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA se nakašlje.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA (podrhtavajućim glasom): Odvedi me na mjesec... i napravi da se osjećam jedinom... Život je tako kratak... tako užasno kratak... Molim? Ne razumijem...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sluša nečujno pitanje svojega sugovornika.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA (nesigurno): Kako bih je opisala? Kao kakvu pjesmu?

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA se zamisli... Oklijeva...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Kao ljubavnu... Ljubavna pjesma...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA nesigurno se, zbunjeno osmjehuje.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Ali to je dobro... Zar nije? Ljubav im je najpotrebnija... Ljubav je najdivnija... Nema ništa ljepše i važnije od ljubavi...

Mrak.

Učionica u osnovnoj školi. Suton...

Nastava je već odavno završila. RAZREDNICA, suha žena srednjih godina, sjedi uz ploču. UČENIK, jedanaestogodišnji dječak, sjedi u kutu uz prozor.

Vani se već pomalo mračī. Njih dvoje sjede u polumraku nepomični.

Čudna, neugodno napeta tišina.

RAZREDNICA: Zašto šutiš?

UČENIK ne odgovara.

RAZREDNICA: Bojiš me se?

Tišina.

UČENIK (tihu): Ne.

RAZREDNICA: Ako je stvarno tako, onda je sve u redu.

Tišina.

RAZREDNICA: Stvarno me se ne bojiš?

Tišina.

UČENIK (tihu): Stvarno ne.

Sjede nepomični.

RAZREDNICA: Zašto onda ne dođeš bliže?

UČENIK ne odgovara.

RAZREDNICA: Dođi bliže... Hajde... Daj... Sjedni pored mene...

UČENIK poslušno ustane i donese stolac pored RAZREDNICE. Sjedne.

Tišina.

RAZREDNICA: Ti znaš o čemu želim popričati s tobom...

Tišina.

RAZREDNICA: Znaš ili ne znaš?

UČENIK (tihu): Znam.

RAZREDNICA: Hoćeš mi ti onda sve ispričati ili da ti ja postavljam pitanja?

UČENIK (tihu): Ne znam.

RAZREDNICA: Možda ti je lakše s pitanjima?

UČENIK (tihu): Da.

RAZREDNICA: Ja sam tvoja razrednica. Ja se brinem za cijeli moj razred, a tako i za tebe. Opusti se. Ovdje si na sigurnom. Ja te čuvam.

Sjede u tišini.

RAZREDNICA: Neću paliti svjetlo jer nam je ovako ugodnije, a i nitko nas ne vidi izvana... Ovako mi možeš lakše sve ispričati...

Sjede nepomični i šute.

RAZREDNICA (blago): Viden si već nekoliko puta kako se šećeš s učiteljicom glazbenog odgoja...

UČENIK (tihu): Da, to ste mi rekli.

RAZREDNICA (nježno): I kako su prošle te šetnje?

UČENIK: Dobro.

RAZREDNICA: Dobro?

UČENIK (tihu): Dobro.

RAZREDNICA: Nisam sigurna.

UČENIK: Ne smijemo se više šetati?

RAZREDNICA (velikodušno): Nije stvar u šetanju. I ovdje, u našoj školi, nitko ti ništa neće zabraniti... ali ti se moraš zapitati i porazmisliti što je u redu, a što nije...

UČENIK: Možda smo preglasno pjevali...

RAZREDNICA ga šutke sluša.

UČENIK: I možda smo previše vikali... Ali sve je to bilo u šumi... a tamo nema baš previše ljudi...

RAZREDNICA: A zašto ste skrenuli u šumu?

UČENIK: Ma to je samo mala šuma... točno na putu do doma... mi smo susjedi... pa je onda i logično da idemo zajedno doma...

RAZREDNICA: Zašto je to logično?

UČENIK: Zato jer smo susjedi.

RAZREDNICA: Ideš li sa svim svojim susjedima u šetnje?

UČENIK (zbunjeno): Ne idem sa svima...

RAZREDNICA: A zašto ne?

UČENIK (tihu): Ne znam.

Sjede u tišini.

RAZREDNICA: Gdje te dodirivala?

UČENIK (zaučudeno): Nigdje.

RAZREDNICA: Nije ti svlačila hlače?

UČENIK: Nije.

RAZREDNICA: Ali uvukla ti je ruku u gaćice...

UČENIK (zakikoće): Nije.

RAZREDNICA: Ništa nije smiješno, nego je tragično.

UČENIK se uozbilji.

RAZREDNICA: Zašto se voliš šetati s njom?

UČENIK: Zato jer je super... Zato jer sve možemo... I stalno pjevamo i plešemo i vičemo i skačemo... Sve je tako čarobno...

Mrak.

Ravnateljeva soba. Poslijepodne.

Kroz spuštene rolete prodiru slabašne zrake sunca. Svjetiljka na pisaćem stolu je upaljena i usmjerena prema vratima kao reflektor. RAVNATELJ, debeljuškasti postariji muškarac, sjedi za svojim pisaćim stolom. Njemu nasuprot, udobno zavaljena u naslonjaču, sjedi RAZREDNICA TUŽIBABA, jedanaestogodišnja pjevava mršavica.

Bezbrizno njiše nogama i žvače žvakaću. RAVNATELJ joj se blagonaklono osmjehuje.

RAVNATELJ: Nije ti vruće?

RAZREDNA TUŽIBABA zaniječe glavom i dalje marljivo žvačući.

RAVNATELJ: Ni hladno?

RAZREDNA TUŽIBABA zaniječe glavom.

RAVNATELJ: Sve je u najboljem redu?

RAZREDNA TUŽIBABA nezainteresirano sliježe ramenima.

RAVNATELJ: Što? Nešto ipak nije u redu?

RAZREDNA TUŽIBABA (žvačući): Ne daju mi dovoljno novaca.

RAVNATELJ (zabrinuto): Tko?

RAZREDNA TUŽIBABA: A što misliš tko?

RAVNATELJ: Pretpostavljam tvoji roditelji.

RAZREDNA TUŽIBABA: Bezobrazni prasci.

RAVNATELJ: Možda nemaju dovoljno.

RAZREDNA TUŽIBABA: Kad ne rade dovoljno.

RAVNATELJ: Nemoj se uzrujavati. Ne mogu gledati kad se ovako uzrujavaš.

RAVNATELJ zarije ruku u svoj džep i izvuče svežanj novčanica. Počinje prebirati...

RAVNATELJ: Nema više uzrujavanja ni zlovolje... Obećaješ?

RAZREDNA TUŽIBABA: Onda nemoj škrtariti.

RAVNATELJ brzo ustane i ubaci RAZREDNOJ TUŽIBABI novac u ruku.

RAZREDNA TUŽIBABA pogleda svežanj i ugura ga u džep svoje kute.

RAVNATELJ se zavalu u svoj naslonjač. Zadovoljno gleda u RAZREDNU TUŽIBABU koja marljivo žvače.

RAZREDNA TUŽIBABA: Već dugo čekamo.

RAVNATELJ: Znam, znam, sigurno su već na putu.

RAZREDNA TUŽIBABA: Ja imam još samo nekoliko minuta vremena.

RAVNATELJ: Znam i to. Ne brini. Čekaj, ipak ću provjeriti.

RAVNATELJ pograbi telefonsku slušalicu.

U tom trenutku začuje se kucanje na vratima i RAZREDNICA u pratnji UČITELJICE GLAZBENOG ODGOJA i UČENIKA uđe u sobu.

RAVNATELJ (spusti slušalicu): Konačno! Idemo na posao!

RAZREDNICA stoji u sredini između UČITELJICE GLAZBENOG ODGOJA i UČENIKA.

RAVNATELJ: Vi znate koliko mi u našoj ustanovi cijeni-mo red i čistoću... Ja sada govorim kao ravnatelj, ali i kao čovjek... Red i čistoću... i pristojnost treba grčevito čuvati...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA se smiješi...

RAZREDNICA stoji strogo i kruto kao olovni vojnik.

RAVNATELJ: Zato sam vas danas pozvao... da čujemo jedno svjedočenje...

RAVNATELJ blagonaklono kimne glavom RAZREDNOJ TUŽIBABI.

RAZREDNA TUŽIBABA brzo izvuče žvaku iz usta i zalijepi je na dlan.

Ustane i počinje govoriti, hladno i sistematično, ali brzo i odlučno.

RAZREDNA TUŽIBABA: Prije tri tjedna dok sam se vraćala kući iz škole... Bilo je negdje oko sedam i deset... odnosno 19 sati i 10 minuta... Ja sam žurila kući kako bih se što prije primila posla na svojim domaćim zadacima... ali...

RAZREDNA TUŽIBABA zastane.

RAVNATELJ I RAZREDNICA značajno se pogledaju.

RAZREDNA TUŽIBABA: Aaaaali... nešto me zaustavilo... nešto sam vidjela i nisam mogla dalje...

RAZREDNA TUŽIBABA ponovno zastane.

Naglo pokaže prstom na UČITELJICU GLAZBENOG ODGOJA i na UČENIKA.

RAZREDNA TUŽIBABA: Vidjela sam njih dvoje kako zajedno hodaju po mračnijoj strani ulice... nešto mi je odmah bilo sumnjivo pa sam krenula za njima...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: O čemu to pričaš? Što je bilo sumnjivo?

RAVNATELJ (oštro): Zabranjujem vam prekidanje svjedoka!

RAVNATELJ se blagonaklono nasmiješi RAZREDNOJ TUŽIBABI.

RAZREDNA TUŽIBABA: Brzo su hodali... Nisu razgovarali... Točno su znali kuda idu... Čim se ukazala prilika, skrenuli su u grmlje... prvo on... pa onda ona... Ja sam znala što je moja dužnost prema školi pa sam krenula za njima... Ušuljala sam se u grmlje... Unutra je bilo

mračno... Slabo se vidjelo, ali čula sam njihovo šaptanje... Oprezno sam se približila i imala sam što vidjeti... Gooooliiii! Oboje su goli i još uz to se i ljube...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Kako to možeš govoriti? To nije istina!

RAZREDNICA (*bijesno*): Tišina! Doći će red i na Vas!

RAVNATELJ: Neka svjedok dovrši svoj iskaz!

RAZREDNA TUŽIBABA: To je bilo prije tri tjedna... Otada sam ih pratila skoro svaki dan i svaki dan se to ponovilo... Svaki dan su se skrivali u grmlju i bili potpuno goli i ljubili se u usta... Svaki dan osim nedjelje i subote kada nema škole... to znači pet dana u svakom tjednu... tri takva tjedna... tri puta pet... petnaest... to znači... petnaest puta se to ponovilo... koliko sam ja vidjela...

RAZREDNA TUŽIBABA sjedne i vrati žvaku u usta pa nastavi žvakati.

RAVNATELJ: Zahvaljujem svjedoku.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA (*očajnički*): Ne možete to dopustiti! To sve nije istina!

RAVNATELJ: Ja to ni neću dopustiti! Od danas ste suspendirani i zabranjujem Vam bilo kakav oblik komuniciranja ili kontaktiranja s ovim učenicom...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Ne možete mi to učiniti! Ovo je nekakva šala! Mora biti šala!

RAZREDNICA: Nemojte nam raditi scene... Izadite kao pristojna osoba van... Barem se pretvarajte...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA očajnički grabi UČENIKU.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Ti im reci! Reci im kako je to nevjerojatno i smiješno! Reci im kako se mi zapravo igramo i kako pjevamo! Reci im... Ti im moraš sve objasniti...

UČENIK ostane nepomičan.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Daj... Što čekaš? Reci im...

UČENIK šutke spusti glavu.

UČITELJICA ostane okamenjena.

Mrak.

Učionica u polumraku. Suton...

UČENIK sjedi u klupi u sredini učionice.

RAZREDNICA kruži oko njega.

Njezini odmjereni, odlučni koraci odzvanjaju tišinom učionice.

RAZREDNICA: Jesi li razmislio o svemu?

UČENIK (*tiho*): Jesam.

RAZREDNICA: I? Što si odlučio?

UČENIK (*tiho*): Ne znam.

RAZREDNICA: Ne znaš? Nikad ništa ne znaš. Baš si prava kukavica.

UČENIK: Nisam kukavica.

RAZREDNICA: Ako stvarno nisi kukavica, onda mi sve ispričaj...

UČENIK: Ali ne znam što.

RAZREDNICA: Znaš, znaš ti to dobro i predobro.

RAZREDNICA šutke korača oko UČENIKA.

Odjednom stane ispred njega.

RAZREDNICA: Je li te svlačila?

UČENIK (*tiho*): Nije.

RAZREDNICA: Nije tebe, ali je sigurno sebe.

UČENIK (*tiho*): Nije.

RAZREDNICA: Ali morao si joj gurati jezik u usta...

UČENIK (*tiho*): Nisam.

RAZREDNICA: Je li ti ga ona ugurala?

UČENIK (*tiho*): Nije.

RAZREDNICA: Ali stavila ti je ruku u gaćice...

UČENIK (*tiho*): Nije.

RAZREDNICA: A ti njoj? Jesi je malo prepipao? Ha? Izvana i iznutra? Ha?

UČENIK (*tiho*): Zašto tako govorite?

RAZREDNICA: Zašto? Zato jer moram.

RAZREDNICA nastavi koračati oko UČENIKA.

RAZREDNICA (*nježno*): Ja ti zapravo pokušavam pomoći, ali ti mi to nikako ne daš. Tvoji roditelji su me jučer posjetili i strašno su zabrinuti za tvoj razvoj...

UČENIK: Ozbiljno?

RAZREDNICA: Ovo ću ti povjeriti u velikoj tajnosti... Već nekoliko puta vidjeli su te kako... ne znam ni sama kako bih to rekla... malo mi je neugodno...

UČENIK: Što su vidjeli?

RAZREDNICA stane ispred UČENIKA.

RAZREDNICA (*tiho*): Vidjeli su te kako se dodiruješ... Znaš i sam kako... I svjesni su da to radiš strašno, strašno često... Zato razmišljaju kako bi te kaznili...

UČENIK sjedi nepomičan.

RAZREDNICA (*tiho*): Ali ja sam ih uvjerila da ti nisi ništa kriv... Ti si zapravo žrtva... i sve što radiš, radiš jer te ona, znaš o kome govorim, naučila sve te gadarije...

UČENIK šuti.

Mrak.

Ravnateljeva soba. Noć...

Osvijetljena snažnom svjetlošću stolne svjetiljke, UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA sjedi na rubu naslonjača.

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA: Molim vas... Morate mi vjerovati... Kako bih mogla? Znae da to ne bih mogla... Morate mi vjerovati... Ja stvarno nisam ništa skrivila... Te naše šetnje su tako nevine i djetinjaste... Što vi imate protiv mene? Recite mi istinu... Zašto me želite ukloniti?

Mrak.

Učionica. Jutro.

RAZREDNICA stoji svečano ispred ploče.

RAZREDNICA: Danas ćemo započeti dan s jednim upozorenjem... Slušajte me pažljivo... najpažljivije... Je li tišina u razredu? Da čujemo...

RAZREDNICA pričekava časak u tišini.

RAZREDNICA: Tko god vam se pokuša približiti... Tko god... Bilo tko...

RAZREDNICA prijeteći gleda uokolo.

RAZREDNICA: Bilo, bilo tko... Na bilo koji način... Bilo bombonima... bilo čokoladom... bilo pjevanjem... bilo igrom skrivača tu dolje u parku... Ništa od svega toga nemojte prihvatiti... Ne smijete nikome dopustiti da vam stavlja ruku u gaćice niti da vam ubacuje jezik u usta niti da bilo koji svoj organ trlja ili ugurava u bilo koje područje vašeg tijela... Zapamtite to!

Mrak.

Ravnateljeva soba. Poslijepodne...

Kroz navučene zavjese prodiru sunčane zrake. U naslonjaču sjedi RAZREDNA TUŽIBABA. U ruci joj je mali mikrofon.

RAZREDNA TUŽIBABA: Glasno, ali ne najglasnije...

RAZREDNA TUŽIBABA sluša napatke nevidljivih sugovornika.

RAZREDNA TUŽIBABA: Mala proba? Evo... Goli... Gooliiii... i još uz to se i ljube... Dobro? Sad ćemo snimati? Još jedanput? Malo glasnije? Dobro... Gooliiii... Potpuno goooliiii... i još uz to se i ljube.

Mrak.

Učionica. Noć...

UČENIK stoji ispred ploče. Osvijetljen je snažnim snopom svjetlosti. U ruci mu je papir ispisan njegovim spretnim rukopisom... Čita...

UČENIK: Uvijek me negdje pozivala... Na kolače... na sladoled... na sok... u šetnju... Kad god bih se okrenuo oko sebe vidio sam nju kako me guta očima... Nisam imao izbora... Prijetila mi je da će ubiti i mene i moje roditelje i sve moje prijatelje... Sada ću točno nabrojati na što me sve natjerala...

Mrak.

Ravnateljeva soba. Noć...

RAVNATELJ sjedi za svojim pisačim stolom.

Svjetiljka je upaljena i okrenuta od nje.

Njegovo lice se smiješi u sjeni.

RAVNATELJ (pjevuši): »Take me to the moon...« Nitko nema ništa protiv Vas osobno... »Take me to the moon...« To je opasno pretjerivanje... »Take me to the moon...« Klonite se paranoje... »Take me to the moon...« Moj savjet je... »Take me to the moon...« Vratite se tamo otkud ste i došli... »Take me to the moon...«

Mrak.

Učionica. Noć...

UČENIK osvjetljen pred pločom čita...

UČENIK: Nokti - guza, prednja i stražnja, držanje, stiskanje, kopkanje, kuckanje, jezik - uho, puhanje, sisanje, srkanje, jezik - guza, sisanje, srkanje, puhanje, gutanje...

Mrak.

Ravnateljeva soba. Noć...

UČITELJICA sjedi na podu ispred naslonjača osvjetljena snažnom svjetlošću...

Plače...

UČITELJICA GLAZBENOG ODGOJA (odsutno govori kao dobro izdresiran robot): Ja nisam učiteljica glazbenog odgoja.

Ja sam čudovište.

Već punih deset godina seksualno zlostavljam svoje učenike u obližnjoj šumi.

Slobodno me mrzite jer ja mrzim sebe.

Otkad sam priznala, osjećam se oslobođena.

Priznajte i vi, priznajte sve.

7. PRIZOR

LICA

ŽENA U KRZNU

DJEVOJKA U DŽEMPERU

MLADIĆ U ODIJELU

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU

Vlak. Zimska noć.

U skromnom odjeljku sjedi četvero ljudi: ŽENA U KRZNU, DJEVOJKA U DŽEMPERU, MLADIĆ U ODIJELU i POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU.

Vidljivo je da su svi ispod toga u pidžamama i spavaćicama...

Sjede nepomični, skoro ukočeni, zagledani svatko u svoje krilo.

Vlak ravnomjerno klopara. A žarulja na stropu s vremena na vrijeme nesigurno zatitra.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Uvijek kad je najhladnije.

Svi miruju nepomični.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Zašto je uvijek ovako hladno?

Nitko ne reagira.

ŽENA U KRZNU: Ja sam uvijek u svojem krznu.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Ali zašto nas uvijek odvođe kad je najhladnije?

ŽENA U KRZNU: Odvođe i po ljeti. Bez brige. Odvođe u sva godišnja doba. Stalno odvođe.

MLADIĆ U ODIJELU: Čovjek nikada ne može biti spreman na ovakve stvari.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Čovjek je uvijek spreman jer je životinja. Jadna, bijedna, vječno ispretučena životinja.

Šutke se voze.

DJEVOJKA U DŽEMPERU polako podigne glavu i zagleda se u prozor.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Gle! Počeo je snijeg...

ŽENA U KRZNU: Nemoj gledati van! Ja nikada ne gledam van. Samo je još teže.

MLADIĆ U ODIJELU: Mene ipak zanima kamo idemo.

Sjede nepomični bez riječi.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Uvijek isto mjesto.

Voze se šutke.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Možda već dugo pada.

Kloparanje vlaka...

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Možda pada sve vrijeme. Ja nisam gledala u nebo... uopće nisam... sve vrijeme sam imala glavu dolje... mislila sam... ovako ću se spasiti... ako stalno imam spuštenu glavu... ovako ću se sigurno spasiti... samo dolje... kao da me nema... možda me zaborave... možda me negdje ispuste... možda negdje zaostanem...

ŽENA U KRZNU: Svi smo mi zaostali. Negdje na nekoj mračnoj cesti. Nitko se neće vratiti po nas.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Uvijek nas nađu. Zašto nas oni uvijek nađu?

ŽENA U KRZNU: I oni su zaostali. I oni treći koji o nama čitaju u novinama, i oni su zaostali.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Mene su našli u podrumu... Sve su nas izvukli van... I onda u kamione... Puno, puno kamiona... I onda opet van... Ali samo neki... I onda dalje... Ne znam točno... Ne znam gdje su drugi.

Kloparanje vlaka u tišini.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Zna li vi gdje su drugi? Oni iz podruma?

MLADIĆ U ODIJELU: Ja u ovom vlaku već sjedim tri dana... Ili četiri.

ŽENA U KRZNU: Sve je zaostalo. Negdje na nekom neprokrčenom putu. I sad smo tamo. Cijela kugla je zaostala. Možda se više ni ne vrti.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Ja hoću da sve stoji... Onda nitko ne može nikoga uloviti...

Svi šute.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Tamo nema prozora. Ono malo što ih je bilo sve su ih zazidali. A kad si vani, onda ti je najgore i to je kraj.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Mislite da će nas streljati?

MLADIĆ U ODIJELU: Ne vjerujem. Pa to je ipak nemoguće, pa nismo na kraju svijeta. Takve stvari se danas ipak ne događaju.

Sjede nepomični. Svatko zagledan u svoje krilo.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Sve je dobro dok vlak ide...

Kloparanje vlaka u tišini.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Sve je dobro dok vlak ne stane...

MLADIĆ U ODIJELU: Kad ga zaustave, ja im neću izaći van. Ne pada mi na pamet.

ŽENA U KRZNU: To je budućnost. Nemojte misliti na budućnost. Koncentrirajmo se na sadašnjost. A sadašnjost je dobra. Sjedimo u vlaku i vozimo se. I nitko nas ne tuče.

Sve četvero sjede nepomični, ne gledajući se.

Vlak podmuklo i nezaustavljivo klopava u tišini.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU (tiho): Hoćemo li izaći van?

Nitko mu ne odgovara.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU (tiho): Nećemo proviriti tko je još u vlaku?

Nitko mu ne odgovara.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU (tiho): A u hodniku nas čeka mali zeleni patuljak koji će sigurno viknuti: »Probudite se! Ovo je samo san!«

Ostali i dalje sjede nepomični, zagledani svatko u svoje krilo.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU pokuša se smijati sam svojoj šali, no utihne i sam se opet primiri i zagleda u svoje krilo.

Vlak ravnomjerno klopava.

ŽENA U KRZNU (ne podižući glavu): Meni su prošli put dali jedno dijete. U ruke. Na čuvanje. To su bili jedna mršava žena i još jedna starija žena i dječak. I onda su nestali. Nisu se vratili.

ŽENA U KRZNU polako podiže glavu.

ŽENA U KRZNU: Više se nikada nisu vratili. Nikada. I ja sam ostala sama s tom bebom. I nije mi bilo žao. Stavila sam je u krzno i lagano ljuljuškala. Bilo nam je dobro. Ali kad se vlak zaustavio i kad su nas počeli goniti van, dok smo izlazili jedan po jedan, ja sam pitala na njihovom jeziku kome da ostavim tu bebu. Nisam se ni pripremila, ali mozak mi je točno dodao i pripojio sve te riječi i ja sam pitala zvonkim glasom: Kome da ostavim ovu bebu koju su mi vaši zarobljenici gurnuli u ruke. Ja samo posjećujem muža koji radi u ovom logoru. Obojica čuvara su bili prezadovoljni. Jedan je uzeo bebu. A drugi mi je čestitao kako sam obmanula zarobljenike. Povelili su me do autobusa koji su odvozili supruge zaposlenika logora, jedan autobus prema tamo, drugi autobus natrag u grad. Ja sam sjela u ovaj prema gradu i nisam se više okretala. Cijelim putem.

Ostali šutke sjede.

ŽENA U KRZNU: Ne sjećam se više kakvo je bilo vrijeme.

Ostali podižu glave i gledaju je bez riječi.

ŽENA U KRZNU: Nisu je mučili? Ne bi oni mučili male bebe? Možda djecu, ali ne male bebe? Samo su je ubili? Ja mislim da su je samo ubili. Sigurno je nisu mučili.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Zašto svi uvijek najviše žale djecu? A što je s nama? Zar nije veća grehota kad se ukine život u punoj snazi i misli u punom bujanju?

Svi se gledaju bez riječi.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Ja ću im opet dati da rade što god im srce želi sa mnom... Tko hoće udarati, neka udara, tko hoće bockati, neka me bocka, tko hoće pišati po meni, neka piša, samo neka me ne ubiju. Ako mi odrežu i ruke i noge i sve živo, bit ću sretan ako sam živ. Ako ostanem samo djelić mozga na maramici, bit ću zahvalan. Samo da ja i dalje mogu razmišljati i razgovarati sam sa sobom. Moram dalje razgovarati sa sobom. Moram.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Jeste li možda vidjeli jednu visoku sijedu gospođu i jednog sijedog gospodina?

Svi je šutke gledaju.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Oboje su visoki i imaju sijedu kosu... Oboje kratku... Ona dulju... on kraću... ali zapravo ne znam točno kako joj je dugačka jer je uvijek ima podignutu gore ili povezanu... jeste li ih vidjeli... i oboje su u crnom... možda sivo-crnom... ona je ponekad u boji trule višnje... to se lako primijeti... jeste li to primijetili... trulu višnju... ako jeste, morate mi odmah reći... jer će me oni spasiti... oni će me sigurno spasiti... oni sve mogu i svi ih tamo gore slušaju... trebaju samo dići telefon i gotovo, sve je sređeno... kad ni ne znaju da su me odveli... kad bi ih barem mogla nekako obavijestiti... odmah bi me spasili... bez problema... za pet minuta... pa ja sam im potrebna... dolazim im čistiti tri puta na tjedan... ponedjeljak, srijeda i petak... to su moji dani... a ponekad i subota navečer... kad imaju goste... i vole me... stvarno me vole... nikada im se nisam gadila, iako znaju otkud sam i čuju kako govorim... ostave mi čak i svoje hrane... ja uvijek nešto nosim doma... jeste li ih vidjeli... oni su možda večeras išli u kazalište... preko trga... preko trga su išli svi kamioni... možda su me vidjeli...

MLADIĆ U ODIJELU ustane i prilazi prozoru.

MLADIĆ U ODIJELU: Mene ipak zanima kamo mi to idemo. Ne mogu se voziti kao slijepa kokoš.

ŽENA U KRZNU: Nemojte ustajati. To se ne smije. Odmah pucaju.

MLADIĆ U ODIJELU brzo se vrati na svoje sjedište i sjedne.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Čim vide nekoga kako stoji uz prozor, pucaju. Ravno u čelo. Moraju kontrolirati prozore. Kud bi došli ako ne bi kontrolirali prozore? Svi bi iskočili iz vlaka i nitko im ne bi ostao za logor.

MLADIĆ U ODIJELU: Ništa, ništa. I ovako se vidi.

MLADIĆ U ODIJELU gleda van.

Ostali gledaju u njega.

MLADIĆ U ODIJELU: Kuće... Mrak... Kuće... Mrak... Mrak... Kuća... Mraaaak... Tko živi u ovim kućama...

MLADIĆ U ODIJELU gleda u prozor.

MLADIĆ U ODIJELU: Vide li nas ti ljudi?

MLADIĆ U ODIJELU počinje mahati u prozor.

MLADIĆ U ODIJELU: Pogledajte nas... Ne znamo kamo nas vode... Pomozite nam...

ŽENA U KRZNU: Nemojte mahati. Svi ćemo stradati.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Pomislit će da im se rugamo i sve će nas isprerešetati.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Meni treba telefon... Ja moram hitno telefonirati...

Odjednom mrak.

Kloparanje vlaka utihne.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU (tihu): Gotovo je.

Neugodna tišina.

ŽENA U KRZNU: Zaustavili su ga. Sad moram van. Sve opet počinje.

Svi šute nepomični.

Čekaju u mraku...

DJEVOJKA U DŽEMPERU (šapće): Možda neće doći po nas... Možda nas neće vidjeti... Nemojte disati... Sakrijte se... Moramo se sakriti...

MLADIĆ U ODIJELU potrči do prozora i počinje ga panično, ali bezuspješno otvarati.

MLADIĆ U ODIJELU (gušeći se): Otvorite prozor! Ja idem van! Neka pucaju! Ne mogu tu čekati!

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Smirite se! Sve će nas pobiti!

Uznemireni koraci.

Svjetlost se vrati titrajući.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU i ŽENA U KRZNU čvrsto drže MLADIĆA U ODIJELU.

DJEVOJKA U DŽEMPERU skriva se pod klupom.

Vlak ponovno krene.

Sve četvero se počinju s olakšanjem grliti i ljubiti.

Ponovno sjednu.

Svi su dobre volje i smiješe se udobno zavaljeni na sjedištima.

Vlak ravnomjerno klopara.

POSTARIJI MUŠKARAC U ZIMSKOM KAPUTU: Kako samo klizi... Osjećate ga?

Svi se šutke smiješe.

ŽENA U KRZNU: Neka nas vozi u beskonačno.

DJEVOJKA U DŽEMPERU: Zauvijek... zauvijek... neka nikad ne stane...

MLADIĆ U ODIJELU: Ja sam oduvijek volio vlakove... oduvijek... od malih nogu... Kao dijete... šestogodišnji, možda sedmogodišnji dječak, dolazio sam na kolodvor i gutao ih očima... velike mračne... smiješne žute... do-stojanstvene srebrne... vlakove... vlakove... vlakove...

Svi se zadovoljno, smireno smiješe.

MLADIĆ U ODIJELU: Da mi je netko tada rekao da ću jedanput ovako biti prestrašen u vlaku... ja mu ne bih vjerovao... ja bih pomislio... ovaj je lud... ovaj je jeo lude gljive...

Svi se nasmiju.

MLADIĆ U ODIJELU: lako sam prije godinu dana... je-danaest mjeseci... tako nešto... ma ništa važno... ne-kakva bezvezna stvar u uredu... bio je nekakav utorak... nekakav bezvezni utorak i tada sam po prvi put još sa-svim nejasno i iz daljine osjetio oštri miris ovog vlaka... Tog dana dobio sam pljusku... ma ništa važno... samo nekakva bezvezna uredska svađa oko aparata za foto-kopiranje... rekli su mi da ne smijem više fotokopirati i ako nešto trebam neka zamolim nekog drugog jer nitko od njih ne želi više gledati na papirima moje odvratno ime... i ništa, ništa... povukao sam se u zahod... da se

malo sredim i da ohladim taj crveni obraz... i onda dok sam se gledao... na časak sam već bio u ovom vlaku a da to nisam ni znao... znao sam da sada svi oni u uredu čekaju da izađem da me vide... da vide kako izgleda jedan od onih koje žele izbaciti iz grada i poslati vlakom daleko tamo iza bodljikave žice... I zato sam duboko udahnuo i izašao van s nasmiješenim licem poniznog kućnog ljubimca spremnog za nove šale okrutnog go-spodara.

Svi se šutke smiješe.

Vlak prigušeno klopata.

8. PRIZOR

LICA

SUPRUGA UBOJICE I

SUPRUGA UBOJICE II

SUPRUGA UBOJICE III

Prostorija za vježbanje. Poslijepodne.

Tri supruge srednjih godina, SUPRUGA UBOJICE I, SUPRUGA UBOJICE II i SUPRUGA UBOJICE III ujednačeno se tresu na aparatima za uklanjanje celulita. Sve tri su odjevene u svečanu večernju odjeću do struka, a ispod struka su samo u rublju. Obilno su našminkane i ukrašene nakitom.

SUPRUGA UBOJICE III stoji u sredini, SUPRUGA UBOJICE I je s njezine lijeve strane, a SUPRUGA UBOJICE II s desne.

Sve tri gledaju ravno ispred sebe i viču dok razgovaraju kako bi nadglasale buku svojih aparata.

SUPRUGA UBOJICE I je mršava i visoka.

SUPRUGA UBOJICE II je mala i debela.

SUPRUGA UBOJICE III je srednje visoka i osrednje debela.

SUPRUGA UBOJICE I: Mora biti mljeveno, nekoliko puta mljeveno jer jedino je tako sigurno.

SUPRUGA UBOJICE II: Ja volim miksat. Za živce. Svaki dan miksam. Pet minuta, pet minuta. Kad mi pomaže.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali je li to sigurno zdravo? Što ako ima nešto bolje?

SUPRUGA UBOJICE I: Najbolje je kupiti gumene rukavice i ako ih svi budu koristili u pravo vrijeme, a to je sve vrijeme, kompletno vrijeme, onda ćemo biti i zdravi i si-

gurni i sretni.

SUPRUGA UBOJICE II: Mogli bi i oni. Za ono. Ne bi im škodilo. A nas bi spasilo. Barem ponekad. Jedanput na tjedan. Da osjetimo razliku.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali nije li danas muškarac prelijen za promjene?

SUPRUGA UBOJICE I: Ja mu nikad ne nudim nikakve promjene jer ga ne želim strašiti, pa samo legnem na leđa, pa legnem na trbuh, pa se podignem, pa se spustim i točno kričim onoliko koliko treba.

SUPRUGA UBOJICE II: A njima treba puno. Stalno ništa, ništa. Meni ništa ne treba. Je, je. Kao. Malo sutra. Sve oni hoće. Sve. I to odmah. I još direktno u krilo.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali zašto stalno žele još, kad već imaju sve? Kako oni zamišljaju da je velik taj svijet koji hoće pokoriti?

SUPRUGA UBOJICE I: Mali je, mali je, ali samo mi to znamo i to zato jer nismo glupe, pa nismo mi nekakvi idioti i neće nas nitko u to uvjeravati jer mi znamo da sve ovo nije beskonačno i da postoji ovo, ali i ono, i zato moraju bolje čuvati vrtiće.

SUPRUGA UBOJICE II: Glavno je da stave ograde. I to električne. Neka se sprži tko se šulja. Nema ulaženja i izlaženja tek tako.

SUPRUGA UBOJICE III: Hoće li to ikada i ikako zaustaviti sve te svinje?

SUPRUGA UBOJICE I: Treba za početak ustanoviti kako izgledaju i gdje se skrivaju, ali ipak od svega je najvažnija njihova brojnost jer moramo znati koliki je broj naših neprijatelja.

SUPRUGA UBOJICE II: Ima ih puno. Nemojmo se zavaravati. Svaki drugi bi djetetu pokazivao pimpek.

SUPRUGA UBOJICE III: Tko će im već jednom počupati te proklete pimpeke?

SUPRUGA UBOJICE I: Ne treba uopće misliti na njih jer nisu zavrijedili i upravo zato ih moramo prepustiti policiji i vojsci i specijalnim jedinicima.

SUPRUGA UBOJICE II: I električnoj ogradi. Ništa ne liječi kao struja.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali što će se dogoditi kada naša djeca završe sve vrtiće i sve škole? Kuda ćemo smjestiti električnu ogradu?

SUPRUGA UBOJICE I: U zgrade će se moći ulaziti samo pomoću kartice i onaj čiji je ulazak odbijen ne može i stvarno ne može i nikako ne može pronaći drugi način ulaska niti se ubaciti s nekim.

SUPRUGA UBOJICE II: I onda su spašeni od pimpeka. Nema više isplaženih pimpeka. Osim kod kuće. Ali to se ne računa.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali zašto se i to ne bi računalo?

Druge dvije SUPRUGE šutke se tresu.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali zašto se i to ne bi računalo?

Kako druge dvije ne odgovaraju, i treća ušuti.

Sve tri se tresu bez riječi.

SUPRUGA UBOJICE I: Najbolje je kuhano jer sve masnoće izlaze van i sve se tako najbolje pročisti, ali vodu moraš odmah baciti, odmah, jer i isparavanja su opasna, zato odmah šljus u zahod.

SUPRUGA UBOJICE II: Nisam znala. Nešto sam načula. Kad nam ne govore sve. Malo kažu, a još više ne.

SUPRUGA UBOJICE III: Jesu li opet neke životinje poludjele tako da im se meso pokvarilo?

SUPRUGA UBOJICE I: Nadam se da su ih već spržili jer ako tako nastave svi ćemo krepasti zapjenušani.

SUPRUGA UBOJICE II: Pjena na ustima. Izokrenute oči. Fekalije pod tobom. Naravno. I još trzanje.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali što da čovjek danas jede? Čime da hranimo našu djecu?

Sve tri se tresu u aparatima šutke.

SUPRUGA UBOJICE I: Mi jedemo samo i isključivo ždralove i to ponajprije zato jer su pouzdani, hranjivi i skupi.

SUPRUGA UBOJICE II: Ždral je dobar. Nisam još kušala. Samo sam slušala najbolje preporuke. Ali paun. Ništa nije kao paun.

SUPRUGA UBOJICE III: Ali zašto ste tako navalile na životinje? Zar vam nije jasno da su biljke najzdravije? Zašto se ne prebacite na kaktuse?

Druge dvije se zamisle tresući se.

SUPRUGA UBOJICE I: Ne vjerujem da bi moj suprug ikada pristao jer on ima visoke standarde kao i rezultate i zato mu nikako i ni u kojem slučaju ne bi išlo u prilog isključivanje ždralova s jelovnika.

SUPRUGA UBOJICE II: Ni moj neće bez paunova. Neće pa neće.

SUPRUGA UBOJICE III: Mislite da moj ne luduje za kaktusima?

SUPRUGA UBOJICE I: Ja svome sve popuštam jer je takav naš dogovor pa čak i kad dođe doma krvav, ja samo uključim pranje pa sušenje i ništa ne pitam.

SUPRUGA UBOJICE II: Krv ne ide tako lako dolje. Ali ja nemam puno posla s tim. Sva sreća. Najteže su krvave mrlje na vuni. Moj suprug donosi kući samo krvavi pamuk i miješana vlakna. Vunениh džempera uvijek se negdje putem riješi.

SUPRUGA UBOJICE III: Nije li najvažnije da djeca ne vide krv?

Druge dvije supruge tresu se bez riječi.

SUPRUGA UBOJICE I (brzo): Moja djeca su većinu dana u vrtu i na to sam stvarno ponosna jer ništa nije kao dobro opremljen vrt, jer tu imaju i bazen i tobogan i lju-ljačke i pješčanik i tuš i sve što im srce želi, a ne nekakav prljavi park u koji dolazi tko zna tko, uglavnom tko sve ne dolazi i tu nema nikakve pomoći.

SUPRUGA UBOJICE II (brzo): I ja isto tako. I moja djeca. I naš vrt. Sve je isto.

SUPRUGA UBOJICE III: Ne smiju dodirivati krv, zar ne? Nije li to najvažnije? Ako i vide naše mrtve neprijatelje, najvažnije je da ih ne dodiruju, zar ne?

SUPRUGA UBOJICE II: To si točno rekla. Njihova krv je zagađena. Još nam samo nedostaju njihove zaraze.

SUPRUGA UBOJICE I: Zato vam ja govorim o pranju jer bez čišćenja i dezinficiranja mi smo gotovi i uzalud su ih sredili ako nam se njihova krv ubaci u domove.

Sve tri SUPRUGE zadovoljno i odlučno zakimaju glavama.

Nastave se šutke tresti na svojim aparatima.

SUPRUGA UBOJICE I: Nije moja stvar i ja se stvarno u to uopće ne petljam, ali nekako mi je draže kad idu u lov na muškarce nego u lov na žene jer koliko god sam se i stotinu i više puta uvjerala u vjernost mojeg supru-ga, ne volim da je u društvu žena, pa čak ni kad ih samo ubija.

SUPRUGA UBOJICE II: Moram se složiti iz petnih žila. Dobro si to rekla.

SUPRUGA UBOJICE III: Nije li to misao koju moramo zaustaviti? Nije li to točka na kojoj moramo reći: ako ih i srede onako po muški – neka?! Sve za borbu, zar ne?

SUPRUGA UBOJICE I: Moj suprug je nizinski tip i ništa mu nije kao ravnica i rijeka i zelena trava, i kad je sve tako potpuno ravno i pregledno, on odmah nišani.

SUPRUGA UBOJICE II: Moj suprug voli penjanje. Moj suprug voli planine. I to visoke, stjenovite planine. Ponekad čak i visoke, snježne, zaledene planine.

SUPRUGA III: Ali zašto moj suprug najviše voli šume?

Je li to zato jer je mračno?

SUPRUGA UBOJICE I: Najbolje od svega je kad idu zajedno u lov, tu, po gradu.

SUPRUGA UBOJICE II: Najslade. I najkorisnije. Čiste grad od smrdljive gamadi.

SUPRUGA UBOJICE III: Mislite da je u redu da je gamadi sve više? Zašto se naš grad puni nepoželjnim smećem?

SUPRUGA UBOJICE I: Ništa se tu ne može i oni rade najviše što mogu i više od toga i sve je to u redu, ali mene ponekad nešto zgrabi za potiljak dok gledam kako spava.

Sve tri SUPRUGE tresu se bez riječi.

SUPRUGA UBOJICE II: I ja gledam. Malo gledam. Onda prestanem. Imam čudan osjećaj. Kao da nešto moram učiniti. Dok on spava. Ne znam što. Ali netko zna. Netko točno zna. Tu, unutra, u meni.

Sve tri SUPRUGE šutke se tresu.

SUPRUGA UBOJICE III: Kako bi bilo da nemamo oči? Kako bi bilo da ih uopće ne vidimo? Mogle bi onda nešto drukčije, ne znam što, ali mogle bi, sigurno bi mogle, zar ne?

Sve tri SUPRUGE tresu se bez riječi.

SUPRUGA UBOJICE I: Jedini odgovor na sve je metak i to moj suprug uvijek kaže.

SUPRUGA UBOJICE II: Moj suprug preferira nož. On nikada ne izbjegava kontakt.

SUPRUGA UBOJICE III: Nije li vam jasno da moj suprug sve obavlja golim rukama? Nije li vam jasno da ni u zimi ne uzima čak ni rukavice?

SUPRUGA UBOJICE II: Lov je najlakši u zimi jer nema raslinja, a ima tragova.

SUPRUGA UBOJICE III: Zima je dobra i za kožu. Hladnoća proljepšava. A snijeg čisti ten. Ne smijemo zaboraviti ni zdravo, zimsko sunce.

SUPRUGA UBOJICE III: Nije li najzdravije gledati više gore, a manje dolje? Nije li najzdravije stalno gledati gore i stalno imati glavu ovako u visoko nebo?

Sve tri SUPRUGE visoko podignu glave i nastave se tresti na svojim aparatima.

9. PRIZOR

LICA:

PROMATRAČ I

PROMATRAČ II

*Radna soba u starom, trošnom stanu. Suton...
Police prepune knjiga... Raspukline i otoci vlage po zidovima...*

*Pohabani naslonjač smješten je pored prozora.
Na krevetu u kutu leži blijedi, mršavi mladić (PROMATRAČ I).*

U naslonjaču sjedi postariji, ispijeni muškarac (PROMATRAČ I) i bez daha gleda kroz prozor.

U sobi je tiho...

PROMATRAČ II: Još ništa?

PROMATRAČ I: Reći ću ti čim se pojave.

PROMATRAČ II leži nepomičan.

PROMATRAČ I gleda ukočen kroz prozor.

PROMATRAČ II: Spusti se malo. Ovako će te vidjeti.

PROMATRAČ I: Zbrisat ću ja njima na vrijeme.

Tišina.

PROMATRAČ II: Još ništa?

PROMATRAČ I: Ništa.

Soba polako tone u mrak.

PROMATRAČ II: Danas im dugo treba.

PROMATRAČ I ne odgovara.

PROMATRAČ II: Nije mi to jasno.

PROMATRAČ I: Ni meni.

Obojica šute u polumraku.

Čekaju...

PROMATRAČ II: Sve si pripremio kako treba?

PROMATRAČ I: I te kako.

PROMATRAČ II: Sigurno?

PROMATRAČ I: Uvijek kad ne ide, ja sam kriv.

PROMATRAČ II: I sam vidiš da nešto nije u redu.

PROMATRAČ I: Najlakše je prigovarati.

PROMATRAČ II: Prigovaram s razlogom.

PROMATRAČ I: Kao i uvijek.

PROMATRAČ II: A zašto ih još nema? Sve je pripremljeno, a njih nema.

PROMATRAČ I ne odgovara.

PROMATRAČ II: Još ništa?

PROMATRAČ I: Lakše mi je gledati u tišini.

Tišina.

Obojica nepomični u polumraku.

Soba sve više i više tone u mrak.

Odjednom slabašna svjetlost izvana lagano osvjetli sobu.

PROMATRAČ I: Ulične lampe.

PROMATRAČ II ne odgovara.

PROMATRAČ I: Sad će sigurno doći. Imam osjećaj.

PROMATRAČ II šuti.

PROMATRAČ I: I ti imaš osjećaj?

PROMATRAČ II tvrdoglavo šuti.

PROMATRAČ I polako ustane iz naslonjača i proteže se.

PROMATRAČ II: A tko će pratiti situaciju?

PROMATRAČ I brzo sjedne natrag na naslonjač.

PROMATRAČ I: Samo sam se protegnuo. Sve mi se živo ukočilo.

PROMATRAČ II: Još jedan dokaz više.

PROMATRAČ I: Za što?

PROMATRAČ II: Nešto nije u redu. Nikada nismo čekali ovako dugo.

Obojica šute.

PROMATRAČ I: Ne znam. Možda.

Obojica miruju nepomični.

PROMATRAČ I: Sigurno negdje loču.

PROMATRAČ II: To me i brine.

PROMATRAČ I: Baš nas briga. Neka loču do smrti.

PROMATRAČ II: To će biti i naša smrt.

PROMATRAČ I (prošapće): Naša?

PROMATRAČ II: Ako se tako užasno naloču, ono što smo im mi pripremili nikako im neće biti dovoljno. Krenut će po još.

Tjeskobna tišina.

PROMATRAČ I (prošapće): Možda ih je policija ulovila... Možda ih zato nema...

PROMATRAČ II: Malo sutra. Pa to su sve njihova djeca. Malo sutra bi ih lovili. A i zadovoljni su njima. Jedino im je žao što su si obrijali kosicu.

Mučna tišina.

PROMATRAČ I: Doći će. Osjećam to. Sad. Svaki čas. I sve će biti po starom. I poslije ćemo gledati televiziju i jesti i piti čaj u miru.

PROMATRAČ II šuti...

PROMATRAČ I: Hoćeš možda nešto sad gricnuti?

PROMATRAČ II ne odgovara.

PROMATRAČ I: Hoćeš nešto pojesti ili ne?

PROMATRAČ II: A što ima?

PROMATRAČ I: Uobičajeno.

PROMATRAČ II: Onda neću.

PROMATRAČ I: Nisam stigao do dućana.

PROMATRAČ II: Još bolje. Ionako bi opet kupio uobičajeno.

PROMATRAČ I: Nisi žedan?

PROMATRAČ II: Možda bi njemu trebao odnijeti malo.

PROMATRAČ I: Vode?

PROMATRAČ II: Vode ako si škrt za sok.

PROMATRAČ I: Nisam škrt, nego ne znam što će mu.

PROMATRAČ II: Sigurno je žedan.

Obojica šute nepomični u mraku.

PROMATRAČ I: Još ništa.

PROMATRAČ II: Možeš mu odnijeti i nešto za jelo. Sigurno je gladan.

PROMATRAČ I: Što ako njih sretnem?

PROMATRAČ II: Još ih nema. Iskoristi to.

PROMATRAČ I gleda u prozor.

PROMATRAČ II: Ne ideš dalje?

PROMATRAČ I: Ne.

Tišina.

PROMATRAČ I: Lako je tebi. Na tebe nikad ne bi tako navalili kao na mene.

PROMATRAČ II: To je nešto što moramo za njega učiniti... Barem nešto... Malo vode i hrane... Pa to mu je posljednje... Stvarno ćeš mu to uskratiti?

PROMATRAČ I: Nikome dosad još nisam nosio ni vode ni hrane.

PROMATRAČ II: Pa što? Pa što onda?

PROMATRAČ I: Zašto baš za njega?

PROMATRAČ II šuti.

PROMATRAČ I: Nisi ga ni vidio.

PROMATRAČ II šuti.

PROMATRAČ I: Sad mu najmanje treba voda i hrana. Vjeruj mi.

Tišina.

Odjednom PROMATRAČ II počinje urlati.

PROMATRAČ I se zatrči prema njemu i poklopi mu lice jastukom.

PROMATRAČ II se primiri.

PROMATRAČ I odmakne jastuk s lica PROMATRAČA II.

Tišina.

PROMATRAČ I (*nježno*): Moraš piškiti?

PROMATRAČ II (*tiho*): Ne znam.

PROMATRAČ I: Uvijek se ovako uznemiriš pred piške-nje. Piški ti se, priznaj.

PROMATRAČ II: Ne znam.

PROMATRAČ I: Kako ne znaš? To bi mogao znati.

PROMATRAČ II: Kad ne znam. Možda se već jesam.

PROMATRAČ I uvuče ruku pod pokrivač.

PROMATRAČ I (*tužno uzdahne*): Nije važno. Sad ću te ja presvući.

PROMATRAČ II: Ne, nemoj sad. Ne smijemo ništa propustiti. Vрати se i gledaj.

PROMATRAČ I: Imaš pravo.

PROMATRAČ I požuri do naslonjača. Brzo sjedne i napeto gleda u prozor.

PROMATRAČ I: Nemiran je. Svu je špagu izvrtio na sve strane. Više se ne može ni pomaknuti.

PROMATRAČ II: Što? Oko nogu?

PROMATRAČ I: I oko nogu i oko stupa i oko vrata. Sve je zakomplicirao.

PROMATRAČ II: Jadan.

Tišina.

PROMATRAČ II: Možda si loše izabrao...

PROMATRAČ I ne odgovara.

PROMATRAČ II: Sigurno si dobro izabrao?

PROMATRAČ I: Kao i svi do sad. Točno ono što njima treba. Točno onakav kakvog traže i točka.

PROMATRAČ II: Zašto se ljutiš?

PROMATRAČ I: Želiš da nas ubiju?

PROMATRAČ II: Ne želim.

PROMATRAČ I: Onda prestani sažalijevati ovog dolje. To nam je jedini izlaz. Jedini. Ja moram stalno i iznova tražiti i nalaziti i dovoditi mamce tu dolje, vezati ih za stup i čekati... Ne moraš ih žaliti... Oni bi njih ionako ubijali... Sami bi ih nanjušili... Ja samo spašavam naše živote. Dok god se bave njima, neće krenuti na nas...

PROMATRAČ I (*tiho*): Znam.

Tišina.

PROMATRAČ II (*tiho*): Oprosti. Ne znam što mi je bilo.

PROMATRAČ I: Sve je u redu.

Obojica šutke čekaju u polumraku.

PROMATRAČ I (*naglo prošapće*): Evo ih... Stižu...

PROMATRAČ II (*panično šapće*): Koliko ih je?

PROMATRAČ I (*šapće*): Pet... Osam...

PROMATRAČ II (*šapće*): Osam...

PROMATRAČ I (*šapće*): Evo ga... Primijetili su ga...

Napeta tišina.

PROMATRAČ I (*šapće*): Prilaze mu... Nešto mu govore...

PROMATRAČ II (*šapće*): Ima li još ljudi na ulici?

PROMATRAČ I (*šapće*): Nešto malo... Ali nitko se ne zaustavlja... Ne usude se...

PROMATRAČ I gleda bez daha.

PROMATRAČ I (*šapće*): Ne mogu ga odvezati... Evo...

Dvojica sad režu špagu... Vode ga...

PROMATRAČ II (*šapće*): Otima se?

PROMATRAČ I (*šapće*): Ne.

Tišina.

PROMATRAČ I (*šapće*): Uopće se ne otima. Ide i smiješi se.

Tišina.

PROMATRAČ II (*šapće*): Još ih vidiš?

Tišina.

PROMATRAČ I (*šapće*): Otišli su.

Tišina.

PROMATRAČ II (*šapće*): Danas se više neće vraćati.

Obojica PROMATRAČA miruju u polumraku.

PROMATRAČ I polako ustane i upali svjetlo.

PROMATRAČ I: Gotovi smo za danas. Idem po večeru...

PROMATRAČ I izlazi... Nastavlja razgovarati iz kuhinje.

PROMATRAČ I (*iz kuhinje*): Hoćeš se prvo presvući?

PROMATRAČ II: Ne, ne. Pustimo sad to. Prvo večera. I čaj. Mogu ja borovnicu?

PROMATRAČ I (*iz kuhinje*): Imamo samo kamilicu. I šipak.

PROMATRAČ II: Dobro. Može šipak. Ali sutra moraš otići u dućan.

PROMATRAČ I (*iz kuhinje*): Sutra idem obavezno.

PROMATRAČ I donese iz kuhinje dva tanjurića s narescima i pecivom.

Sjedne na rub kreveta PROMATRAČA II s oba tanjura. Hrani i sebe i njega istodobno.

PROMATRAČ I (žvačući): Sad će i čaj... Samo da mi zakiپی voda...

PROMATRAČ II (žvačući): Daj mi još kruha...

PROMATRAČ I dodaje još kruha u usta PROMATRAČA II.

PROMATRAČ I: Malo smo kratki s kruhom jer sam potrošio i na mamac.

PROMATRAČ II: Jučer si jednog dovukao na čokoladu...

PROMATRAČ I: To nam je preskupo. Ne možemo svaki dan po čokoladu. Kruh. Kruh je najbolji. Nije skupo, a bez greške će krenuti za mnom.

PROMATRAČ II: Nemoj razgovarati s njima... Bolje da ne znaju ništa o nama...

PROMATRAČ I: Ništa ti oni ne razumiju... Samo gledaju... I ako se u početku i mršte... dok malo hodamo zajedno, već se polako smiješe...

PROMATRAČ II: Dobro je što te ne udaraju...

PROMATRAČ I: Sve ide glatko... Ja samo pokažem kruh ili izvučem novčanicu... i nešto pokazujem onako po zraku... onda pomisle da sam lud ili zabavan i zaigraju se i krenu za mnom... bez problema...

PROMATRAČ II: Za koliko nam počinje serija?

PROMATRAČ I (pogleda na sat): Za dvadeset minuta. Imamo još vremena.

Nastave jesti u miru.

10. PRIZOR

LICA

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA

Jedna kupaonica... Jedne proljetne noći...

Kupaonica je mala i prepuna uredno posloženih predmeta potrebnih za jednu obitelj.

Mjesečina prodire unutra kroz tijesni, mutni prozorčić.

Vrata se tiho odškrinu i počinju polako otvarati...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA u pidžami ušulja se u kupaonicu.

U rukama drži kutiju čokoladniog keksa.

Sjedne na rub kade i počinje jesti s užitkom.

Pogledava se u veliko zrcalo koje stoji ispred nje.

Smiješi se sama sebi...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Da, da, znam, nisko si spala, što se može... Kad špijuniraju... Puna kuća špijuna... Svi bi samo zavirivali jedni drugima u želudac... Moraš čekati da svi zahrču pa da možeš malo gricnuti...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA slasno žvače kekse.

Zagleda se u mjesečinu.

Zaštiti oči kao od sunca.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Kako bliješti! Katastrofa! Mjesec je postao još jači od sunca. Sve se pokvarilo na ovoj planeti!

Nastavi slasno žvakati...

Odjednom s naporom duboko udahne i izdahne.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Ali zašto je ovako vruće? Stradat ćemo... Svi ćemo krepiti... Pa uopće nema zraka... Ne, ne, ni molekule... Nema se što disati... Opći cirkus... Živa magma je oko nas i svi ćemo se rastopiti... A tek je proljeće... Što će biti tek kad ljeta dođe... Ah, neću ni misliti na to.

Nastavi mljackati...

Odjednom zastane i pobjednički se pogleda u zrcalo.

Spusti kutiju keksa na pod i dostojanstveno ustane.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Za 350 dana napunit ćeš osamnaest...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA zaneseno se smiješi u zrcalo.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: I onda se svi gonite u drek, drek najdublji!

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA prasne u smijeh.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Nema više jebanja u mozak! Zabranjeno! Gotovo je! Mogu sve! Mogu voziti auto! Mogu si napraviti sve potrebne dokumente! Mogu imati svoju obitelj! Mogu si kupiti pištolj!

Naglo se uozbilji.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Još samo 350 dana i ja stvarno krećem u akciju... Nema više čekanja... Ni s kim više neću razgovarati. Ozbiljno. Nema više. Svi ste izbačeni iz igre. Draga mama...

U čudu pogleda u nevidljivu mamu.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Dragi tata...

Hladnokrvno, nezainteresirano gleda u zrak.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: U školi...

Digne u zrak njušku i oholo hoda uokolo.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: U dućanu...

Namjesti bezobrazno lice zagledano u prazninu.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Ja ću malo srediti neke stvari tu oko nas... A i šire... Sve ću srediti...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA stoji ispred zrcala i gnjevno govori sama sa sobom.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Ti si već počela... To je točno... Davnih dana si počela sređivati stvari... ali sada, za 350 dana, nitko ti ništa više ne može... Kao prvo i najvažnije... ne mogu ti više srati po glavi...

Zamisli se na časak zabrinuto.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Mogu te u zatvor... O. K. To mogu... Ali neće me uloviti... Nikada me neće uloviti... A ako me i ulove, pa što... Pa to je meni O. K. Pa mogu ja u zatvoru... mogu ja i na električni stolac i na vješanje i na strijeljanje... Ništa se ja ne bojim tih njihovih sranja... Bu... sad si gotova... sad smo te ulovili i sad ćemo te ubiti jer si bila zločesta... Glupi idioti... Ne bi ni jednu jedinu stvar pošteno napravili za ovu zemlju... Jebe se njima... A svi bi uzdisali i puštali po suzu... Ali ja imam nekoliko pitanja za vas... Gdje ste bili kad sam ja umiješala otrov u juhu u gradskoj kuhinji? Gdje? Odgovor... Nigdje... Doma, na sigurnom. Gdje ste bili kada sam u jednoj jednoj noći sve njihove kuće namažala drekom? Ne morate ništa reći... Znam odgovor. Gdje ste bili kada sam u jednoj noći posjetila sve glavne bolnice u gradu i skinula s aparate sve beznađne krpele? Tko će se pobrinuti za sve te stvari? Je li to u redu da oni sišu naš novac, umaraju naše doktore, troše naše aparate... I kad će nama nešto zatrebati, više neće biti ničega. Netko se mora početi brinuti za te stvari. Netko hitno mora srediti sve to.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA okrene se od zrcala i zlovoljno sjedne na rub kade.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: O. K. O. K. Još ništa nisi poduzela... Sve je samo u glavi... ali budeš... moraš... netko mora sve to srediti...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA žvače keks za keksom, tu po zagledana pred sebe.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Netko mora sve to srediti... A to ću biti ja. Ja ću počistiti cijeli svijet. Već točno znam

kojim ću putem krenuti... Imam totalno razrađen plan... Prvo ću se riješiti svih bolesnih... To nam najmanje treba... Onda svih koji su već jednom nogom u grobu... Onda svih siromašnih jer su stvarno nepodnošljivi i dosadni i stalno im nešto treba jer stalno nešto nemaju i stalno imaju onakvo jadno lice... Onda svih pedera jer sve rade na istu rupu, a to je stvarno svinjarija... a onda i svih lezbača jer te grabe kad god stignu... a još se i stalno bune na sve strane i svima non-stop smetaju... A onda ću se riješiti svih napola oštećenih... ono... šepavi... bezprsni... mucavi... epileptičari... zečja usna... i sva ta sranja... jer to stvarno nije O. K. To je shit prve klase i plus to je i ogavno... A onda direktno na tamnopute... Sve koji su tamnoputi treba ukinuti... Da ih nema više ni jednog jedinog... da nestanu s lica zemlje... Jer oni su stvarno najgori i najopasniji... Njih treba maknuti... Što prije, to bolje... Pa samo ih pogledajte... To je dovoljno... Ništa drugo ne treba ni reći... Krenimo svi na njih... Ne treba nam ni vojska ni avioni ni tenkovi... Udružimo se svi i uštedimo novac... Ako svaki susjed napadne i ukine svojeg tamnopotog susjeda i njegovu gnjusnu obitelj i njihovog kretenskog ljubimca, na konju smo... spašeni smo... I onda nam nitko ne može ništa...

JEDNA OBIČNA GRADSKA DJEVOJKA utihne.

Nastavi bezvoljno gutati keks za keksom.

JEDNA OBIČNA GRADSKA DJEVOJKA: Ništa još nisi poduzela i nikad nećeš... Uvijek ćeš stajati u ovoj kućpaonici... šuljati se po stanu dok drugi spavaju... i gotovo... to je to... to je sav tvoj repertoar... Nikad ništa od tebe... Ovo su samo dječje maštarije koje se nikada neće ostvariti... Nemaš snage...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA tužno se gleda u zrcalu.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Imam snage... Nemaš snage... Imam... Nemaš... Nemaš.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA tužno se osmjehne u zrcalo.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: O. K. Nemam. Idem u krevet...

Uzme kutiju keksa pod ruku i ustane.

Na časak se ipak prkosno osmjehne u zrcalo.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: Ali ako ja ne uspijem, ne moj misliti da neće netko drugi... Ima nas puno... Ne poznamo se... ali ja to znam... dok hodam ulicom osjetim pogled i znam... dok stojim u busu, osjetim dah

i znam... Pune su kupaonice ovoga grada... Puno nas se sprema u akciju... Ako to neću biti ja, bit će netko drugi... I svi ostali krenut ćemo za njim... I nitko nas neće moći zaustaviti... Zavladat će red i ljepota i čistoća i svi zametnuti brojevi i slova izaci će iz ogromnih zatočenih zvona i svijet će se početi graditi... sloj po sloj, kat po kat, visoko, visoko u nebo, nezaustavljiv, prekrasan, savršen i beskonačan i samo naš.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA sneno se osmjehne u zrcalo i krene prema vratima.

Kod vrata se još jedanput okrene u zrcalo.

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA: I kad sve bude sređeno, bit ćete nam zahvalni... Cvilit ćete... Hvala, hvala... Ali mogu vam odmah reći... zataknite si to znate gdje...

JEDNA OBIČNA DJEVOJKA izade van.

Kupaonica ostane prazna na mjesecini.

Mrak.